

ĐÂU LÀ PHÀM THÁNH

- Đâu là phàm và đâu là Thánh?
Đây xin khuyên bá tánh thập phương,
Lắng tai nghe đây tả mọi đường,
Phàm Thánh cả hai phương sẽ rõ.
Gần năm năm cách xa lớn nhỏ,
Xác tục phàm nương trọ nước ngoài;
Đặt chơn lên quốc tế vũ đài
Chỗ nào cũng vãng lai trà trộn.
Giống đạo đức rải tung khắp chốn,
10. Chuông từ bi đem động khắp nơi;
Lẽ giáo răn Phật Thích tuyệt vời,
Đã giúp được nhiều người tỉnh ngộ.
Nền khoa học càng ngày tiến bộ,
Càng chứng minh lời Tổ không sai.
Những điều xưa Phật đã chỉ bày,
Nhơn loại đến ngày nay mới thấu.
Vạn vật vốn nhơn duyên tạo cấu,
Các việc đều Thành, Trụ, Hoại, Không;
Thân con người như thể cái bông,
20. Huê mỹ chỉ được trong ngày buổi.
Mọi sự của người đang cặm cụi,
Đều đi theo cái tuổi của người.
Phật ngàn xưa cũng đã cặn lời
Rằng vạn sự trong đời là tạm.
Kẻ ngu xuẩn đến người bác lãm
Ai cũng đều nhìn nhận thế ư!
Xưa sao thì nay cũng vẫn như,
Vật đã tạm bao giờ cũng tạm.
Giống tham ái cứ lo chăm bám,
30. Lửa tử sanh ngày tháng thiêu luôn.
Suốt cỗ kim nhân vật quay cuồng,

Không tìm thấy con đường vĩnh cửu.
Mưu hạnh phúc ở nơi hình hữu
Thất bại luôn thành tựu vẫn không;
Nào mấy ai được biết tình lòng,
Cứ phí của phí công vào đấy.
Trời Đông vậy trời Tây cũng vậy,
Khắp người trên thế giới một chiều.
Càng văn minh càng lỗi lầm nhiều,
40 Bị vật chất đủ điều cám dỗ.
Thấy vui thú ít người thấy khổ,
Rõ bề ngoài chẳng rõ bề trong;
Kết cuộc nào khác cái pháo bông
Muôn việc góp vào trong tiếng nổ.
Trên vũ đài văn minh tiên bộ,
Khoác lên bao lớp áo tân kỳ.
Múa đủ trò chẳng thiếu món chi,
Người xem dễ mê ly đắm đuối.
Bao nhiêu việc hoàn cầu thế giới,
50 Tập trung vào các lối múa này;
Việc mất còn thật giả không hay,
Mê theo vật chung bày trước mắt.
Hầu hết bị tuồng đời dẫn dắt,
Hết muốn này kẻ bắt muốn kia;
Như vượn chuyền cành cội lìa lìa,
Cho đến chết không hề chán mỏi.
Sự biết quấy mà không chống chỏi.
Cứ làm đùa cho tội triền miên;
Không một đời nào được ổn yên,
60 Chịu đau khổ nối liền muôn kiếp.
Cảnh tạm cứ hiệp tan tan hiệp,
Đời mê luôn còn mất mất còn.
Quả địa cầu còn phải suy mòn,

- Huông là vật ở trên mặt đất.
Sớm ôm giữ kể chiều lại mất,
Nay còn đây mai lạc nơi nào?
Có khác gì là cảnh chiêm bao,
Sao chẳng để trí vào suy nghiệm.
Tìm lối sông thanh cao mầu nhiệm,
70. An lạc hơn vĩnh viễn thêm hơn;
Không hư mòn cũng chẳng mẻ khờn,
Buồn thảm chẳng, ghét hờn cũng chẳng.
Được hạnh phúc thái bình chắc chắn,
Không sợ ai thu ngắn tuổi xanh;
Người vui lành cảnh cũng vui lành,
Không các cuộc giựt giành giết hại.
Những điều này ở trong nhân loại,
Nào phải xa mà nói khó tầm;
Lấy ác tâm đổi lại thiện tâm,
80. Cảnh đau khổ biến thành khoái lạc.
Muôn nỗi sầu do lòng bạo ác,
Chừa nó xong tất hết thể lương.
Khuyên người nên cùng biết xót thương,
Hãy giúp đỡ khuyên đừng sát hại.
Việc làm khá tự lòng xét lại,
Phải thì thêm còn quấy thì chừa;
Những điều mình đã lắm thích ưa,
Trái đạo đức nên chừa bỏ hẳn.
Khi lòng khởi muôn điều ngay thẳng,
90. Hãy quyết tâm thật hiện cho nên;
Sự nhiệm ô tuy rất khó quên
Cố quên được chớ nên đeo đuổi;
Việc sai quấy lòng nên thẹn tủi,
Rán đừng cho phạm lỗi hai lần;
Việc mình cùng việc chúng cân phân,

- Sự ích kỷ hại nhân cố tránh.
 Được vậy tất siêu phàm nhập Thánh,
 Quyết làm thì sẽ đặng đâu không;
 Thánh hay phàm vốn ở tại lòng
100. Biết gan lóng thì trong hết đục
 Lòng luôn muốn tâm Tiên lánh tục,
 Sự quấy ai mấy thúc không nghe;
 Mản vô minh dù lăm phủ che,
 Gương trí huệ cắt đi từ mảnh.
 Phàm hay uốn chiều theo tập tánh,
 Thánh thường do dĩ cái chơn tâm.
 Phàm nói làm dễ bị lỗi lăm,
 Thánh suy động không hề sai chạy.
 Phàm ích kỷ nên hay làm quấy,
110. Thánh vị tha nên rất ở ngay.
 Thấy người đau khổ giúp không nài,
 Lòng thương chúng gấp hai thương phận.
 Đường đạo nghĩa một lòng phấn tấn,
 Nẻo bất minh chút ít không đeo.
 Vì nghĩa nhân, quên sự nguy nghèo;
 Lòng thương chúng khác nào cha mẹ.
 Chịu đau đớn để người mạnh khỏe,
 Cam tả toi để kẻ ấm lành.
 Những điều nào lợi ích nhân sanh,
120. Dù lớn nhỏ cũng đành cho cả.
 Việc của chúng không quên trong dạ,
 Chuyện riêng mình chẳng để vào tâm;
 Nắng sương làm cây cỏ mọc mầm,
 Bác ái giúp nhân dân an lạc.
 Tâm Thánh là tâm luôn siêu thoát
 Lòng phàm là lòng rất đọa trầm;
 Buổi ba mươi với buổi trăng rằm

- Sáng sửa với tối tăm khác hẳn.
Nổi vì nhẹ còn chìm vì nặng,
130. Thánh nhờ tu phàm chẳng chịu tu;
Luôn bị lòng tham dục làm ngu,
Phải cho quấy, quấy cho là phải.
Thiếu cương quyết khi cần sửa cải,
Kém tinh thần lúc phải ăn năn;
Nói làm không lấy đạo làm căn,
Suy động chẳng dùng nhân làm gốc.
Vọng tâm khác nào cây rễ mọc,
Càng châm sâu càng mọc khó khăn.
Mé nhánh sao bằng được dứt căn,
140. Ngăn ác nhớ ngăn tâm là chánh.
Phải tự chủ ở trên các cảnh,
Đừng khuất tâm trước mãnh lực nào;
Sự đời dù cám dỗ dường bao,
Thản nhiên chớ mảy nào theo nó.
Từ sự dễ đến điều khăn khó,
Phải thắng luôn chớ có để thua;
Dù trịnh bùn có lấm trây trua,
Hương vị chẳng hề cho hư hoại.
Tâm đạo đức đặt trên cả thảy,
150. Xem sự đời như cái trò chơi;
Chẳng vật chi còn mãi trên đời,
Giữ không được nên thôi không giữ.
Thánh tâm vốn quán thông vạn sự,
Phàm tình hay ngăn ứ bá ban;
Việc đáng chừa mà lại cứ mang,
Sự nên nhớ cứ toan quên mãi.
Cửa Phật chẳng vui lòng đi lại,
Nhà ma thường thích ý vãng lai;
Biết họa tai vẫn tạo họa tai,

160. Hiếu phúc đức chẳng gây phúc đức.
 Lòng đen tối khác nào như mực,
 Tánh xấu xa không mức đo lường;
 Ngày đêm luôn mưu tính đủ phương,
 Lo riêng lợi quên đường phải chẳng.
 Trong tim nào biết bao nhiêu cẳng,
 Quay tứ tung chớ chẳng hề yên.
 Từ giàu sang đến kẻ nghèo hèn
 Ai cũng bị trần duyên trói buộc.
 Tham tiền bị tiền làm não nuột,
170. Mến sắc do sắc chuốc âu sầu,
 Khoái lạc nào có thấy ai đâu?
 Phàm là khổ chớ nào như Thánh.
 Xét suy kỹ rồi lòng thêm chạnh,
 Tả sao cùng khổ cảnh phàm phu.
 Nơi xa ngàn gởi một lời tu.
 Cho bá tánh đâu đâu được biết.
 Từ ngày đây rời xa đất Việt,
 Nơi ngoại bang gieo rắc đạo mâu.
 Sự khó khăn tuy lắm mặc dầu,
180. Vẫn cố gắng truyền câu Phật giáo.
 Đi đó đây góp tom mùi đạo,
 Làm cho câu hòa hảo thơm xa;
 Xác quê người hồn ở nước nhà,
 Lòng không phút nào xa đồng đạo.
 Chẳng hay lớn nhỏ trong Phật giáo,
 Còn lo tu hay đảo đi xa;
 Dù sao sao nhớ niệm Di Đà,
 Theo Phật chớ theo ma sẽ khổ.
 Đây thường được ơn trên dạy dỗ,
190. Việc nên hư biết rõ nhiều bề,
 Nên viết ra từ đoạn gởi về,

- Nhắc già trẻ gần xa nhớ tới.
Dù nắng hạn cũng xin rán đợi
Giọt mưa ngâu sẽ rưới xuống cho;
Đừng để cho cây cải rầy mò
Lây hại đến uổng cho công tưới.
Nơi hải ngoại đây đang chờ đợi,
Mãn hạn kỳ trở lại gặp nhau;
Ánh đạo màu sáng gặp muôn sao,
200. Mùi Phật pháp thơm đâu cũng tới.
Hỡi trai gái trẻ già rán đợi,
Nửa chừng đường chớ vội phụ nhau;
Quấy có người chớ quấy hết sao?
Buồn đời nữ bỏ tu đâu phải.
Người quấy chớ Tô, Thầy đâu quấy,
Nữ bỏ tu chuyện ấy rất lắm;
Phật dạy điều chơn chánh cao thâm,
Không dạy việc hại dân hại nước.
Nên nhớ lấy để làm mực thước,
210. Thánh là thanh sự thế chẳng ham;
Phạm là phạm việc phạm hay muốn,
Bị thị dục làm cho cuồng cuồng.
Phạm Thánh không còn tưởng nghĩ ra,
Tỉnh ít vì say đắm thậm đa;
Phật quên hẳn còn ma cứ nhớ.
Cửa địa ngục ngày đêm rộng mở,
Ngõ thiên đường năm tháng đóng ngăn;
Thiện giảm dần còn ác cứ tăng.
Họa tạo mãi phước không chịu tạo.
220. Ngày nào đời còn người hung bạo,
Còn khổ đau chưa ráo hết đâu;
Ít người hung đau khổ ít sâu,
Nhiều kẻ ác khổ đau nhiều bảm.

- Cứ lấy đây để mà phán đoán,
 Chuyện một mai sẽ đặng hiểu ngay.
 Rán lo tu hỡi bớ gái trai.
 Tu mới được ra ngoài biển khổ.
 Đây khuyên tu là khuyên hối ngộ,
 Có lỗi lầm chừa bỏ ngay đi;
230. Nói hay làm bất luận chuyện gì,
 Nếu trái thuyết từ bi bỏ hẳn.
 Khó mấy cũng bỏ cho xong đặng,
 Mau hay lâu lòng chẳng nệ nài.
 Giữ chí tu cho được dẻo dai,
 Sự cố gắng không ngày nào lãng.
 Việc thế trần khá đem lòng chán,
 Lẽ tu hành hãy gắng tâm theo.
 Dù trải qua muôn ải ngàn đèo,
 Lòng cũng vẫn nhớ đeo Phật giáo.
240. Không vì sự nguy nàn khổ ão,
 Nỡ rời đường chánh đạo Thích Ca.
 Nẻo nhiệm màu quyết chí tìm ra,
 Đường giải thoát phải cho thành tựu.
 Do lời Phật dạy nơi Linh Thứu,
 Cõi trần gian có đủ khổ lao;
 Kể từ đây đến hết tân trào,
 Khổ với thảm kể sao cho xiết.
 Lấy trí đạo xét suy các việc,
 Lời dạy qua của Phật không lầm.
250. Hễ mưu thâm thì họa cũng thâm,
 Nhiều ham muốn thân lâm nhiều khổ.
 Thấy sanh chúng còn trong mê lộ,
 Mắt từ bi lệ đổ ngày đêm.
 Khấp thế trần muốn được bằng êm,
 Già trẻ phải trau thêm đạo đức.

- Việc tai ách xảy ra không dứt.,
Khổ liên miên đến lúc rốt đời;
Liệu lấy mình ở chúng sanh ơi!
Sớm cải hối tìm nơi An Lạc.
260. Làn này chẳng chịu lo giải thoát,
Sau khó mong tìm Bát nhã toàn.
Thương chúng sanh trong cảnh khổ nản.
Chuông từ mới reo vang khắp chốn.
Say sưa mấy khi nghe chuông đổ,
Cũng tỉnh hồn rần mở mắt ra.
Giương cánh bay khỏi khúc ái hà,
Lấy trí đạo thẳng qua thị dục.
Chọn nẻo Thánh, lánh xa trần tục,
Tạo nhân lành, dứt nghiệp ác gian.
270. Cho đời như bọt nước mau tan,
Nên tránh chớ nên mang vào dạ.
Thành chánh đạo mới là thông thả,
Đắm trần ai đầy đọa lao lung.
Huống chi đời sắp đến tận cùng,
Mê theo nó hoại chung với nó.
Sự giải thoát nay tìm thấy ngõ,
Hãy mau ra chớ có chần chờ.
Theo như lời Phật chỉ mật cơ,
Cuộc thế khác nào tờ giấy mỏng.
280. Sự biến đổi nay mai rất chóng,
Chẳng chịu tu còn móng nơi đâu.
Đợi gặp khi nắng lửa mưa dầu,
Mới hối quá (1) làm sao cho kịp.
Tạo nghiệp sẽ khổ sâu theo nghiệp,
Liệu sao cho khỏi kiếp luân hồi.
Ngục trần mau trốn lánh ai ôi!
Chớ bận kiếp tanh hôi ấy nữa.

- Nghe lời Phật ngày đêm tu sửa,
 Xét lấy mình lo rửa phàm tâm.
290. Chữ nam mô khuya sớm niệm thầm,
 Câu bác ái ngày đêm chạm dạ.
 Riêng thân chẳng quản bao chi cả,
 Miễn giúp đời được thỏa khát khao.
 Mở lòng nhân biển rộng trời cao,
 Bủa tâm đạo hoàn cầu thế giới.
 Bền giác nguyện đưa người đi tới,
 Rừng mê thè vạch lối quang minh.
 Lấp xong đường bệnh lão tử sanh,
 Chùng ấy mới phỉ tình nguyện ước.
300. Thoàn cứu dân lăm dòng xuôi ngược,
 Vẫn gắng chèo chằng chút núng nao.
 Gặp chua cay trắc trở cách nào,
 Lấy đạo lý làm câu an ủi.
 Thân tạm giả mặc cho may rủi,
 Miễn đạo mầu được buổi thành công.
 Thương nhân sanh quên sự lạnh nồng,
 Mến Phật pháp vẫn không chán mỏi.
 Ngày nào nghiệp phàm chưa dứt khỏi,
 Nguyện không rời đường lối Phật gia.
310. Đâu phàm đâu Thánh quyết tìm ra,
 Hy sinh mấy cũng là vui chịu.
 Thánh, việc phàm không hề bận bịu;
 Phàm, sự đời đeo níu không thôi.
 Thấy khác nhau một vực một trời,
 Kẻ đang ngủ và người đang thức.
 Thật là giả, giả cho là thật.
 Cảnh hiện đương, cảnh giấc chiêm bao.
 Một đảng trong chốc lát tiêu hao.
 Một nẻo chẳng khi nào bại hoại,

320. Suốt vạn cổ vẫn luôn tồn tại,
Trải thiên thu không cái biến di.
Thảm khổ đâu hề vương buộc chi,
Khoái lạc chẳng điều gì sánh kịp.
Hỡi kẻ ở trong đời Mạt kiếp,
Tuy khổ lao gặp dịp đạo khai.
Rán tu hành trì giới giữ chay,
Khó một thuở thành thai muôn kiếp.
Đây được Phật thường đem dạy tiếp,
Nẻo thật hư được biết rõ ràng,
330. Nên mở lời kêu khắp thế gian,
Hãy cố gắng tìm đường giải thoát.
Giữ cho lòng thẳng ngay chay lạt,
Ngày đêm luôn niệm Phật Di Đà,
Làm theo điều của Phật dạy ra,
Tránh hẳn lối tà ma quyến rũ.
Xưa nay những thói hư đã thụ,
Giờ tỉnh lòng dứt bỏ sạch không.
Việc nói làm hiền đức minh công,
Không riêng lợi sanh lòng giết hại.
340. Lòng luôn cho đời là vật hoại,
Nên chán không nên quấy vào tâm.
Mượn giả thân mở đạo huyền thâm,
Lấy kiếp giả để làm kiếp thật.
Sống thác vẫn một lòng theo Phật,
Mở lòng nhân tiếp vật độ sanh.
Vui lẫn mình trong chốn hôi tanh,
Để cứu kẻ chưa lành ý niệm.
Dù muôn vạn khó khăn nguy hiểm,
Cứu được người vẫn nguyện cứu ngay.
350. Thân mình dù sao nữa cũng thay,
Miễn dặt chúng về Tây Phương Phật.

- Lòng từ bi bủa tràn quả đất,
 Thương chớ không hề ghét một ai.
 Mặc cho đời gièm siểm đắng cay,
 Chữ đạo đức vẫn dai đeo mãi.
 Tự xét mình âm thầm sửa cải,
 Quấy chừa ngay còn phải tiến thêm.
 Gương trí luôn dụng mãi ngày đêm,
 Thắng phục các tà tâm tất cả.
360. Lìa phạm nghiệp tìm nơi Thánh quả,
 Một chữ thanh nơi dạ đừng quên.
 Phạm đọa sa còn Thánh siêu lên,
 Đâu hư với đâu nên khá chọn.
 Đạo là lớn chớ nào nhỏ mọn,
 Không quyết tâm tất chẳng đạt thành.
 Hễ biết tu thì phải biết hành,
 Hành đúng cách tử sanh qua khỏi.
 Lúc trắc trở phải lòng cứng cõi,
 Đừng để cho mê mỗi lúc nào.
370. Đây đã từng gặp lắm gian lao,
 Mà lòng chẳng núng nao thối khuất.
 Hoàn cảnh nào cũng rèn đạo đức,
 Quyết đi cho đến mức công thành.
 Không công thành khó cứu chúng sanh,
 Chính mình cũng thân danh lỗ dờ.
 Đeo đuôi mãi chờ ngày rục rở,
 Chẳng quản chi nắng Sở mưa Tần.
 Đọa muôn thu, thành chỉ một lần,
 Giải thoát hết không còn sầu khổ.
380. Trong nháy mắt đến bờ Tịnh độ,
 Kẻ lành duyên chớ đồ buồm ngang.
 Ánh trời lên sương giá đều tan
 Màu sáng sữa đầy tràn khắp chốn.

- Trong tim nào cần nên chỉnh đốn,
Đừng để cho hỗn độn lúc nào.
Lũ yêu ma dù lắm hùng hào,
Lòng Phật tử trước sau như một.
Càng bào giũa càng làm tươi tốt,
Năng tu hành đạo học thêm cao.
390. Những thói quen theo lối trần lao.
Chừa bỏ được phải giàu chí cả.
Lạc giữa chốn rừng sâu hoang dã,
Muốn ra ngay phải khá xông pha.
Chịu gai chông mới được thoát ra,
Không dừng cảm khó qua miệng thú.
Đạt đạo mâu tinh thần phải đủ.
Thành Phật tiên nên chủ lấy tâm.
Lũ trộm thường rình chỗ âm thầm,
Các đục cũng hay làm bất ý.
400. Lúc nào cũng nội thân tự trị.
Không nên tâm khinh dị lúc nào,
Lửa một diêm phát hỏa cả trào,
Hớ một tí biết bao tội lỗi.
Không hình ảnh đáng ghê vạ bội.
Ngoài mình ai trị nổi lòng mình.
Hư nên gì cũng chính mình sanh,
Mình tự biết tự răn lấy phận.
Thành bại vốn ở lòng tinh tấn,
Một đường tu bước sấn tới luôn.
410. Chọn phải điều đáng mến đáng buồn,
Xét đúng việc nên thương nên ghét;
Vật như bản dễ bôi dễ quét,
Lòng nhiễm ô khó diệt khó trừ.
Nếu bền tâm dù sự đã hư,
Cũng có thể sửa cho nên được.

- Rửa vật như thì dùng lấy nước,
 Trừ tội phạm lấy phước mà trừ.
 Trong nhứt thời làm việc đại từ,
 Là nhứt khắc tiêu dư đại tội.
420. Mau lâu cũng do lòng làm cội,
 Đừng hỏi ai nên hỏi nơi lòng;
 Ý nguyện mình muốn được thành công
 Mình tự gắng lấy lòng làm chắc.
 Chẳng cô tâm sự giai bất đắc,
 Có thành lòng mọi vật đều nên.
 Sự này khuyên già trẻ chớ quên,
 Xưa Thái Tử đạo nên nhờ đó.
 Nói thì dễ còn làm thì khó.
 Nhưng khó mà làm nó sẽ nên.
430. Không khó làm sao được nổi tên,
 Được sùng kính phải đền công trạng.
 Lòng đã nguyện khổ lao chớ nản,
 Sớm muộn gì cũng đặng nên danh.
 Phật tử bi thương khắp chúng sanh,
 Chẳng phụ kẻ hữu tình với đạo.
 Đòi Nguơn hạ hiểm người hiền thảo,
 Càng trọng người mến đạo nhiều hơn.
 Phải nhớ lo làm phước làm hơn.
 Nguyện đắc đạo ngay trong hiện kiếp.
440. Đừng để bị xô vào ác nghiệp,
 Lấy lương tâm trong sạch sống đời.
 Đã là người phải biết thương người,
 Hại kẻ để lấy lời đâu phải.
 Mình chẳng muốn bị đời nhiều hại,
 Thì người ta cũng lại thế ư.
 Lấy công tâm chớ lấy tâm tư,
 Tất không khiến cho người oán ghét.

- Dem đạo đức ra mà suy xét,
Việc ở đời sẽ được tốt tươi.
450. Không ai khinh cũng chẳng ai cười,
Sống vinh hiển thác hồi Phật quốc,
Chon ngôi vị chẳng bao giờ mất
Thật trường miên hạnh phúc là đây.
Khắp gái trai cõi Hạ Nguơn này,
Nên bưng tỉnh chớ say ngủ nữa.
Thế cuộc vẫn còn nhiều khói lửa,
Cảnh tang thương nào dễ hết đâu.
Cuộc chuyển luân khắp cả địa cầu,
Trong nháy mắt Á Âu vang dậy.
460. Chừng đến việc lửa đâu cũng cháy,
Người năm châu cả thấy kinh hoàng,
Tai nghe đầy những tiếng khóc than,
Thây người chết làng khang như củ.
Việc xảy đến biết đâu may rủi,
Họa phước do nơi mối dũ lành,
Làm hiền lương được Phật độ sanh,
Tạo hung ác yêu tinh cấu xé.
Suy xét kỹ rần làm phải lẽ,
Nay khổ lao mai sẽ thanh nhàn.
470. Việc qua rồi họa chỉ một nang,
Cuộc sắp đến muôn sàng tai ách.
Lấy phước đức để làm thành quách,
Chông đỡ cơn bão táp hải hùng.
Chúng sanh đang lâm nước cờ cùng.
Không tu niệm khó mong giải nạn
Phép Phật vốn vô hình hữu dạng,
Có công tu sẽ đặng xem coi,
Sức nhiệm màu cứu kẻ yêu nòi,
Oai thần bí độ người chon đạo.

480. Lòng sau trước thờ câu ngay thảo,
 Dạ sớm hôm cầu đảo Phật tiên.
 Dù gặp cơn bát đảo thất điên.
 Cũng được phép diệu huyền Phật cứu,
 Vạn vật dưới mắt đèn Linh Thứu.
 Muôn dân trong lòng của Kim Sơn.
 Chẳng bao giờ bỏ kẻ làm nhơn,
 Người hữu đức có thân gia hộ.
 Đây thường đêm được nghe dạy dỗ,
 Lời nhiệm màu của Tổ của Sư,
490. Được hãn tường những lẽ nên hư,
 Nước mắt rớt khi ngồi nghe dạy.
 Thương đức Phật lòng đầy bác ái,
 Vì chúng sanh chẳng ngại công lao,
 Từ kẻ răng chơn tóc chỗ nào,
 Cũng dạy cả mảy hào không sót.
 Tiếng bỗng trầm lẽ lời dịu ngọt,
 Khiến cho đây cảm xúc vô cùng;
 Ôm lấy chân đức Phật và hun,
 Rằng tiền kiếp có duyên chi đó.
500. Nay được Phật thường đêm đến tận,
 Đem lời vàng chỉ dẫn cạn cùng;
 Phật rằng con ở cõi mộng lung,
 Đã nhiều kiếp khéo trồng giống Phật.
 Đức ấy rằm đây trong quả đất,
 Cảm đến lòng các Phật khắp nơi;
 Nay sắp gần rớt ráo cuộc đời,
 Phật giúp trẻ toại nơi kỳ chót.
 Hiệp cùng Phật giống lành lo mót,
 Cứu thiện căn qua cuộc lọc lừa;
510. Qua hội này người trở lại xưa,
 Người hiền đức sớm trưa an lạc.

- Không có cảnh bom rơi đạn lạc,
Đủ cơm ăn áo mặc ấm lạnh;
Người thông minh đời rất tịnh thanh,
Tiên Phật với chúng sanh không khác.
Con rán tu cho mau giải thoát,
Đề mà xem Cục Lạc tại trần;
Còn chi bằng sống được đời tân,
Đủ kỳ bí khó phân cho hết.
520. Mọi việc tạm nay đừng mê mết,
Tất không gây lấy việc tội tình;
Thì ngày kia sẽ được siêu sinh,
Con khá nhớ răn mình thường bữa.
Đâu là Thánh đâu phạm khéo lựa,
Đừng để rơi vào cửa ngục môn;
Sung sướng thân mà khổ não hồn,
Việc nên tránh chớ không nên nhiễm.
Trong đầu có linh quang một điểm,
Rán trau tĩa cho đến siêu vời;
530. Lốp vô minh bao phủ muôn đời,
Cổ vệt phá ra nơi sáng sửa.
Chúng sanh hiện như cây lá úa,
Chẳng nước nôi thì khó sống lâu;
Nghe Phật khuyên biết sớm hồi đầu,
Thì sẽ được khỏi câu thê thảm.
Lời của Phật khiến đây quá cảm,
Tưởng như là con đặng gặp cha;
Đã từ lâu đôi ngả lạc xa,
Nay mới được mặt hòa hai mặt.
540. Dù cho ai lòng gang dạ sắt,
Cũng phải rơi nước mắt dầm dề;
Huống chi đây cảm Phật nhiều bề,
Nên giọt lệ tràn trề đôi mắt.

- Hỡi đồng đạo trẻ già Nam Bắc,
 Cũng rán nên cảm Phật như đây;
 Tuy khó khăn lao lý đầy đầy,
 Lòng cũng rán giới mài đạo đức.
 Rồi sẽ được có chư tiên Phật,
 Dạy bảo cho mọi việc như đây;
550. Tất hiểu ra nguyên trạng cõi này,
 Khác nào mắt kéo mây được khỏi.
 Trong bùn lầy vượt ra mới giới,
 Đọa rán siêu mới gọi Phật Tiên;
 Muôn kiếp rồi trong giấc sâu miên,
 Nay tỉnh được Thần Tiên cũng phục.
 Mê thị dục chết trong thị dục,
 Từ xưa nay huyễn nhục bất tồn;
 Tìm chơn thân mới gọi rằng khôn,
 Đòi tạm giả chớ lòng ham hố.
560. Trong trần chẳng sự chi không khổ,
 Khổ mà không hưởng thọ dài lâu;
 Chẳng tỉnh ra còn muốn bám câu,
 Muôn kiếp nữa vẫn sâu vẫn khổ.
 Rán nghe kỹ Phật Ngài dạy dỗ,
 Tự giác xong Phật nợ tức tâm;
 Mang gương màu nhận thấy sai lầm.
 Lột gương sẽ trắng đen biết rõ.
 Vì thương chúng cạn lời to nhỏ,
 Cố khuyên cho đời rõ Phật, ma;
570. Chử tu hành hôm sớm tại gia,
 Lo xong cả việc nhà ì việc đạo.
 Nợ thế rán trả đừng nên tạo,
 Gây thiện nhân ác báo đầu sanh;
 Thẳng như nay gặp sự bất lành,
 Do nghiệp trước tạo thành hung dữ.

- Lành tạo một dữ gây muôn sự,
Khó tránh qua đợc thứ hung tai;
Không trả thời khuyên chớ nên vay,
Vay phải trả dù ai cũng thế.
580. Sự quả báo nhần tiền khó kể,
Sớm gây thì chiêu trả lệ làng;
Là đời nay khắp cả địa hoàn,
Đâu cũng vẫn trong sàng lọc lựa,
Hãy xét kỹ để mà tự sửa.
Lòng bợn nhơ thường bữa rán chùi;
Lấy đạo mâu làm sự an vui,
Chẳng vì khổ mà thôi đạo lý.
Mai tới cố nhớ lời Phật chỉ,
Dùng thần tâm bình trị xác phàm;
590. Việc phải làm cố gắng lo làm,
Điều nên bỏ quyết tâm chừa bỏ.
Buổi đầu tiên sự chi cũng khó,
Vượt qua rồi sẽ dễ dàng lần;
Khuyên trẻ già cố gắng lập thân,
Kỳ thưởng phạt một lần này rớt,
Xấu mấy cũng rán làm cho tốt,
Sẽ có ngày cõi lột phàm phu;
Tu không thành Phật chẳng dạy tu,
Dạy tu rán công phu tất đạt.
600. Chớ ngờ vực kệ cơ sai lạc,
Phật không hề dối gạt thế gian;
Cõi thế trần vạn sự không màng,
Thì đâu có ý toan lợi dụng.
Thấy dương thế nhiều điều kinh khủng,
Động lòng thương cất giọng réo kêu;
Muốn khỏi nạn thì phải nghe theo;
Sớm biết đạo nạn nghèo sớm khỏi,

- Rất mong khắp xa gần nghe gọi,
 Liên tỉnh ra rồi chỗi dậy ngay;
610. Phát nguyện lành theo Phật Như Lai,
 Gìn luật giới không ngày nào bỏ.
 Trau tria lòng đến khi sáng tỏ,
 Rèn luyện tâm đúng độ từ bi;
 Bao nhiêu điều tà kiến mê si,
 Rửa đến lúc vết tỳ sạch cả.
 Luôn tự chủ được trong lòng dạ,
 Không để cho ai phá được mình;
 Việc làm nào cũng vẫn tĩnh bình,
 Xét tội chỗ hư nên phải trái.
620. Thà chết chẳng chịu làm việc sai,
 Nói làm theo bác ái chơn tu;
 Gây thân yêu nguyện chẳng gây thù,
 Lợi sanh chúng việc nào cũng thí.
 Đem tướng dũng thắng con ngựa ý,
 Dùng chánh chơn bình trị tà nhờn;
 Lòng sắt gang mưa nắng không sòn,
 Đạo muốn đặc cho thân chịu khổ,
 Đi mau tất sẽ mau tới chỗ,
 Lớn mấy thường đẻo bỏ cũng mòn;
630. Lỗi nhỏ không sửa mãi vẫn còn,
 Ác lớn mấy chừa luôn sẽ hết.
 Biết thì liệu đừng chờ đến chết,
 Một ngày qua là hết một ngày;
 Loài người không ai sống lâu dài,
 Việc tu chớ hẹn mai hẹn mốt.
 Nay gặp đạo là cơ hội tốt,
 Hãy nắm ngay để vượt tử sanh;
 Xưa có duyên nay gặp đạo lành,
 Khá sốt sắng tu hành khuya sớm.

640. Nghe việc quấy trong lòng biết gớm,
Sợ nó hơn sợ bớm sợ chông;
Tất nhiên điều quấy sẽ lần không.
Phàm ra Thánh ở trong lẽ ấy.
Cổ phản tỉnh bản tâm sẽ thấy,
Khác hơn tâm động đây thường tình;
Thế mới là gọi cái tâm linh,
Khuyên tất cả nhân sinh rón kiể.
Châu ngọc ở trong đời rất hiếm,
Thì Thánh tâm khó kiể cho nhiều;
650. Lăn lóc trần chẳng nhiệm một điều,
Gương thiện đáng để nêu muôn thuở.
Một phen này gỡ cho xong nợ,
Ức triệu đời sau rở tuổi tên,
Khuyên thế trần hãy gắng cho nên;
Ngày kết cuộc quả đên vạn bội.
Đây thường lúc canh chày tằm tới;
Đức từ bi hiện tới bên mình;
Về đoan nghiêm khác kẻ phạm tình,
Câu luận biện hơn nghìn thác đổ.
660. Sau trước vẫn một lòng cứu khổ,
Từ xưa nay lo độ chúng sanh;
Gương tướng lành lời nói cũng lành,
Thơm tho gấp muôn cảnh hoa huệ.
Cảm ơn đức thành ra sa lệ,
Phật rằng đời là bể con ơi!
Khắp chúng sanh lặn lội hết hơi,
Rớt cuộc chết đuối nơi biển khổ.
Lòng càng lắm say mê ham hố,
Càng thêm nhiều nỗi khổ nợ kia;
670. Chúng sanh luôn sống cảnh xa lìa,
Ái ân mây cũng chia đôi ngã

- Không ai được hoàn toàn thích thú,
 Hầu hết mang lắm lẽ ưu sầu;
 Cái điều mà ai cũng bám câu,
 Là sắc dục có đâu bền chặt.
 Lúc thơ trẻ thì còn hương sắc,
 Khi già rồi mất hết dung nhan;
 So sánh nào khác cánh hoa tàn.
 Trôi trên nước nằm lẫn trên lọ.
680. Từ cái đẹp khiến ai cũng ngó,
 Rồi xấu đi không kẻ nào nhìn;
 Thế mà chưa dứt được ái tình.
 Đeo đấm mãi đến lên giàn hỏa.
 Chịu muôn nỗi cực hình đày đọa,
 Kiếp này qua kể cả kiếp sau;
 Con ơi nhìn thấy cảnh trần lao,
 Lòng Phật rất đốn đau vô hạn.
 Dù có phép biến ra muôn trạng,
 Nghiệp phàm không cứu đặng ớ con!
690. Con khá gìn vẹn tâm lòng son,
 Đem đạo pháp chiều lòng dặt chúng.
 Đây nghe Phật khiến lòng bủn rủn,
 Đời không nghe Phật cũng vẫn thương;
 Nếu chẳng lòng từ ái muôn dường,
 Chắc ngồi mãi Tây Phương không xuống,
 Thật là tấm gương lành đáng chuộng.
 Lòng của đây đã nguyện học theo;
 Phật rằng: con mắt có lông nheo,
 Chính con chẳng khi nào trông thấy.
700. Việc trước mắt còn như thế ấy,
 Huống chi lưng khó thấy ớ con!
 Mỗi ngày qua tuổi sống mỗi mòn,
 Tham cho mấy cũng trong số mạng.

- Muôn việc đời vẫn là hữu hạn,
Từ xưa nay không đặng trường miên;
Nay sắp gần đến cuộc biến thiên,
Sự ngắn ngủi càng thêm ngắn ngủi.
Con ơi! Chớ ngòì trông đời cuối,
Phải lo đường phước tội cho xong;
710. Cửa Phật đài mở rộng minh mông,
Vào sớm được sớm không tai họa.
Phép Phật có vô biên màu lạ.
Ngày chung qui bữa cả trần hoàn;
Kẻ lành duyên như ở lòng bàn,
Ma quái chẳng tràn lan nhiều hại,
Con thường nghe đến câu thương hải,
Nhưng con chưa được thấy lần nào;
Ngày gần đây thương hải ra sao?
Con sẽ được trông vào tận mắt.
720. Những người được đạo màu chơn đặc,
Không cánh mà bay khắp không trung;
Hội Phong Thần diễn lại tứ tung,
Xiển hay Triệt sẽ trông thấy rõ.
Con ơi! Phật tại sao bày tỏ,
Vì thương con mới ngỏ đuôi đầu;
Con khá nghe rồi sớm lo âu,
Vừa tu phận vừa tu cho chúng.
Nghe Phật thuyết như đèn đang lụn,
Mà được dầu châm đụn cháy lên;
730. Cung hai tay thệ chẳng hề quên,
Rán tu niệm để đèn ơn đức.
Phật nheo mày hào quang sáng rực,
Trong hào quang muôn Phật hiện ra;
Kệ rằng: cây một trở muôn hoa,
Giống Bồ Tát thật là giống quý.

- Đây trông thấy hào quang kỳ bí,
 Càng phát tâm đạo lý thêm hơn;
 Dù muôn đao phủ chẳng mề khờn,
 Quyết noi đúng tấm gương đức Phật.
740. Chừng nào được cứu an vạn vật,
 Đây mới là chịu dứt chuyên thân;
 Còn khổ đau một kẻ trên trần,
 Đây còn phải lao thân khắp chốn.
 Nguyện cứu thế dù thân khôn đốn,
 Cũng xem thường chẳng núng nao lòng;
 Hiện thân đây đã lắm cay nồng,
 Ở đất khách long đong nhiều nỗi.
 Khi thiếu bữa đầu bù tóc rối,
 Lúc thân thơ vì túi trống trơn;
750. Thân ốm gầy thêm bệnh lần khôn,
 Thiếu ăn uống thiếu luôn thang thuốc.
 Rất cảm ơn trẻ già trong nước,
 Giúp cho đây những lúc nghèo nàn;
 Khiến xác phàm được sự ôn an,
 Để lo việc mở đàn đạo đức.
 Người trong nước nghe lời khuyên đức(2),
 Rán lo tu chớ lúc nào ngừng;
 Đừng ngồi chờ khi nước đến chân,
 Mới lo nhảy ắt không thể kịp.
760. Lời Phật đã khuyên đây liên tiếp,
 Ý muốn đây mau kíp truyền ra;
 Khiến trong đời lớn nhỏ trẻ già,
 Lo tu gấp để mà diệt khổ.
 Khuyên hãy nhớ ghi lời Thầy, Tổ,
 Rán lo làm cho có phước duyên;
 Sự mau lâu cũng chớ nại phiền,
 Phải chờ đợi có liền sao được.

- Một việc xuôi mà muôn việc ngược,
Không nhẫn nằng sao được thành công;
770. Trẻ già trong nước chịu cay nồng,
Đây hải ngoại nào không chua chát.
Lòng nguyện một đường tu giải thoát,
Dù sao sao chớ lạt đùng phai;
Giờ khổ lao chỉ chịu một ngày,
Sau khoái lạc hưởng hoài muôn thuở.
Chắc như thế dặn lòng khá nhớ,
Nhịn ở phạm để ở Thánh Tiên;
Đâu giả duyên, đâu mới thật duyên?
Lọc lựa kỹ lấy nên một cái.
780. Khuyên lớn nhỏ từ trai chí gái,
Thân phạm không tồn tại đừng mê;
Nơi nhà xưa cảnh cũ nhớ về,
Bạn đang ngóng mẹ cha đang đợi.
Khó mấy cũng rán về cho tới;
Gặp gỡ nhau một hội này thôi!
Nếu chần chờ để trễ qua rồi,
Ắt sau trái muôn đời khó gặp.
Rán lo tu hãy tu gấp gấp,
Cho kịp ngày Phật lập hội tràng;
790. Được ghi tên son tại bảng vàng,
Quý hóa sánh hơn ngàn của thế.
Đạo nhân rán gìn câu hiếu để,
Phải thờ cha kính mẹ trọn niềm;
Ân sanh thành từ cổ chí kim.
Là ân nặng phải đền cho vẹn.
Việc non nước cũng đừng để thẹn,
Lo đỡ nâng những đoạn nguy nàn;
Làm những điều nước thanh dân an,
Tránh hẳn việc nước loạn dân khổ.

800. Lấy đạo đức ra mà bồi bổ,
 Nghĩ việc chung chớ có nghĩ riêng;
 Trọng nghĩa hơn là trọng bạc tiền,
 Sửa nhân cách trở nên quân tử.
 Lúc nào cũng có lòng tha thứ,
 Việc ở đời cư xử công bằng;
 Cho đến như lời lẽ nói năng,
 Cũng gìn được dịu dàng êm ái.
 Lời nói rồi khó mong hốt lại,
 Phải cần nên suy nghĩ kỹ càng;
810. Một lời ra mà vạn sự an,
 Nửa câu nói tan hoang sự nghiệp.
 Nước đổ rồi hốt sao cho kịp,
 Lời quấy ra khi biết muộn màng;
 Lời nói mà được phước muôn vàn,
 Cũng lời nói tội mang vô số.
 Nói lựa lời và ngồi lựa chỗ,
 Cách ở ăn của kẻ tu hành;
 Khuyên quê nhà lớn nhỏ xét rành,
 Đừng bạ nói bạ làm vô lý.
820. Rán thiền định để cho mở trí,
 Đối việc chi cũng thấy tận nguồn;
 Mắt đừng cho bị sắc làm cuông,
 Sự mở đóng phải luôn chặt chẽ.
 Tai cũng chớ để mê lời lẽ,
 Âm thanh không uốn bẻ được lòng;
 Trong tâm hồn gìn một chữ không,
 Không các việc của trần đeo đấm.
 Lời Phật dạy sớm khuya suy gẫm,
 So việc làm mình đặng hay chưa,
830. Sự đáng chừa khó mấy cũng chừa,
 Vật phải bỏ đang ưa cũng bỏ.

- Trau tria lòng như gương sáng tỏ.
Soi muôn hình chẳng có nhiều hình;
Rán cho tâm sớm được tịnh bình,
Tâm ấy sẽ mâu linh trở lại.
Muôn việc bởi tại mình làm sai,
Mới làm cho mờ cái bản tâm;
Biết sửa ra trở lại huyền thâm,
Tròn sáng tỏ trắng rằm một thứ.
840. Trong giả sự rán tìm thật sự,
Nơi huyền thân có thứ chơn thân;
Lúc sớm khuya lóng lạng tinh thần,
Mây không áng trời trăng hiện rõ.
Tâm ô nhiễm việc đời dứt bỏ,
Ánh huyền quang chiếu tỏ liền khi;
Nợ thế còn bận một điều gìm,
Là còn nghiệp mê si che phủ.
Người tu niệm phải cần tự chủ,
Không nghe lời quyến rũ tà tâm;
850. Bất cứ khi đi đứng ngồi nằm,
Đều thấy rõ trong tâm mỗi việc.
Việc của mình chính mình phải biết,
Nên cùng hư mọi việc đều thông;
Chẳng khi nào bất giác nơi lòng,
Được như thế sẽ không phạm tội.
Sự lầm lỗi thường sanh lúc rồi,
Bình tĩnh luôn bớt nổi lạc sai;
Ánh đạo màu muốn được mở khai,
Tâm tánh phải hôm mai bình tịnh.
860. Lúc nào cũng dặn lòng nên nhịn,
Nhịn tiếng đời nhịn tánh muốn ham;
Nhịn thói quen theo lối tục phạm,
Nhịn cay đắng khi làm đạo đức.

- Nhịn cho được lúc người chọc tức,
 Nhịn những điều thử thách của đời;
 Nhịn chừng nào khỏi nhịn mới thôi,
 Lúc còn phải nhịn thời rán nhịn.
 Nhịn càng mạnh nghiệp càng không dính,
 Sức nhẫn nhiều sớm định tâm nhiều;
870. Dục ý dù lớn mấy cũng tiêu,
 Rán nhịn được những điều khó nhịn.
 Thân còn tạm hưởng gì chung đỉnh,
 Vật trên đời đâu đặng dài lâu;
 Vì mến yêu mà phải ưu sầu,
 Xưa đã thế nay đâu khác được.
 Hãy nhìn thẳng tấm gương kẻ trước,
 Danh lợi bao tình dục dường bao;
 Đến nay đâu tồn tại người nào,
 Người và vật đều tiêu mất cả.
880. Ham muốn ấy chỉ gây khổ quả,
 Hết đời này dẫn cả đời kia:
 Kiếp rồi mê kiếp tới cũng mê,
 Cứ như thế không hề dứt khổ.
 Mắt từ bi xem qua các chỗ,
 Cõi thế gian đâu đó như nhau;
 Được tỉnh ra có mấy ai nào,
 Còn say gục biết bao nhiêu kẻ.
 Nay được có Phật khuyên đủ lẽ,
 Rán tưởng tin mạnh mẽ lo tu;
890. Đừng đem lòng mê muội dại ngu,
 Vui ngồi mãi trong tù đến chết.
 Hãy cương quyết sự đời bỏ hết,
 Tìm ra câu bất diệt bất sanh;
 Có chơn nhơn mở dạy điều lành,
 Làm theo ắt quả thành công tự.

- Lời vàng ngọc vốn là hy hữu,
Nếu bỏ qua muôn thuở khó tìm;
Chúng sanh nay như kẻ sắp chìm,
Có người đến vớt lên rán nắm.
900. *Tiếng giảng kệ rất cao xa lắm,
Không xét suy khó đặng hiểu rành;
Khuyên bá gia các giới tu hành,
Làm một nghĩa uống sanh một kiếp.*
Hiểu cho đúng rồi hành mới kịp,
Không bình tâm khó biết tận nơi;
Một khi người thấy mới được rồi;
Rối mấy cũng lần hồi gỡ được.
Nhớ cạn xét rõ ràng sau trước,
Lời đây khuyên có thật hay chẳng?
910. Ngoài những cơn giấc ngủ mơ màng,
Còn trực tiếp lời vàng chỉ bảo.
Được nhuần thấm mọi lời Phật giáo,
Không bao giờ dối xảo một ai;
Vâng theo lời của Phật chỉ bày,
Khuyên nhắc lại những ai chưa tỉnh.
Rán lo tu chớ nên lơ lỉnh.
Ngày gần đây Phật đến chứng minh;
Đủ phước duyên một tiếng vang thình.
Được mở cả chơn linh viên mãn.
920. Còn có biết bao nhiêu giai đoạn,
Cảnh nổi chìm lên xuống gay go;
Biết mất còn thì hãy mau lo,
Liệu cho khỏi chìm sa tận đáy.
Trên mặt biển có thuyền đang lái,
Phật Quan Âm Nam Hải Phổ Đà;
Chực thuyền từ lo cứu bá gia,
Khuyên trai gái trẻ già rán lội.

- Dù nặng mấy rán chòi cho nổi,
 Phật Ngài không hề bội người lành;
930. Lăn nầy mà chẳng được siêu sanh,
 Biết bao thưở mới thành được đạo.
 Đây cũng bởi vì câu Phật giáo,
 Tạm nương thân hải đảo Phù Tang;
 Biết bao điều gay trở gian nan,
 Vẫn cương quyết reo vang đạo đức.
 Buổi đầu tiên khó khăn mấy bực,
 Lòng vẫn vui không chút chối từ;
 Cố đem lời Phật pháp chơn như,
 Làm cho khắp mọi người được cảm,
940. Khi tiếng kệ được nhiều kẻ lăm.
 Thân đây như bị cán bị dân;
 Từ thị thành đến chốn thôn lân;
 Chỗ nào cũng chen chân đến cả.
 Quán rượu chè đến trò dĩ thỏa;
 Không nơi nào chẳng để bước qua;
 Lòng muốn sao khắp hết người ta,
 Trong trần tục chẳng sa đắm tục.
 Lòng luôn biết tầm trong lánh đục
 Chẳng chiều theo lòng dục bất minh,
950. Lấy luật nghi làm thước đo mình,
 Khi thấy sai biết kinh lo sửa.
 Việc lớn lao không xong một bữa,
 Cố gắng luôn đến thưở một mai,
 Chùng nào chừa sạch các tà tây,
 Mới vui chịu ngồi ngai tọa vị.
 Mỗi đêm thanh mỗi nhuận chơn lý,
 Lời Phật Ngài thủ thi bên tai,
 Đâu Thánh căn đâu chốn phạm thai,
 Từ nước bước đường đi chỉ rõ.

960. Ân đức ấy lớn lao khó tả,
Lòng hằng ghi bao thuở nào quên;
Dù tan xương nát thịt nguyện đền,
Không vẹn cả cũng nên đôi chút.
Rất mong khắp người lo chường phúc,
Đề gọi nhuần ơn Đức Phật ban.
Phật chẳng vui gần kẻ hung tàn,
Hung tàn khó bước sang đất Phật.
Hiện tại chẳng được lời cơ mật
Như bệnh nguy không gặp thuốc linh;
970. Mạng căn kia như sợi chỉ mảnh,
An có một mà nghìn nguy kịch.
Việc nhơn ái rán lo chường tích,
Các hung tàn bỏ hết chớ đeo;
Thì chẳng lo vướng sự nguy nghèo,
Mọi việc được y theo nguyện ước.
Đời đến lúc dậy trời chói nước,
Có chừ thần hộ được an thân;
Lo trước đi chớ đợi đến gần,
Nói thì có chẳng không rán nhớ.
980. Nơi xa ngàn lòng lo chẳng hờ;
E quê nhà lớn nhỏ quên tu
Bị màu mè văn vật làm mù,
Nỡ quên hết những câu đạo lý.
Nên đây kể lại lời huyền bí,
Gởi về cho thành thị thôn quê;
Nhắc nhở người còn giấc say mê,
Mau tỉnh dậy lo bề Phật giáo.
Trên cùng dưới gìn câu hòa hảo,
Biết thương nhau com áo sớt chia,
990. Khuyến khích nhau đạo đức trau tria,
Cho cửa Phật thêm bề sáng sửa.

- Mây lành được khắp nơi bay tủa,
 Lưới thân yêu được bủa cùng trời,
 Ai trông qua cũng phải nức lời;
 Rằng không đạo là đời vô vị.
 Lời đây nhắc sớm suy xét kỹ,
 Rồi tự lo tu trị lấy thân;
 Ngày gần đây có ánh tường vân,
 Che phủ khắp xa gần mát mẽ,
1000. Cùng nhau sẽ được hồi vui vẻ,
 Giữa đây cùng già trẻ gặp nhau;
 Sự vui mừng hơn cả lúc nào,
 Được thỏa dạ khát khao mong mỗi.
 Nhớ rèn luyện đức tin cứng cõi,
 Đừng để thua các loại ma vương;
 Giữa trận đời đủ chí cang cường,
 Đem hết sức tả xông hữu đực.
 Tả mạnh mấy vẫn luôn thắng phục,
 Không để cho một lúc nào thua;
1010. Đẹp lòng Thầy ý tứ cũng vừa,
 Đồi sách sử ngày xưa đâu thẹn.
 Màn bí mật non đài khi vén,
 Kẻ lành tâm sẽ đến mà xem;
 Ngọc muôn màu kết tụi làm rèm,
 Lầu vạn nóc ngược xem mỗi mắt.
 Hương vô tận bay thơm nồng nặc,
 Gót Thần Tiên nện khắp gần xa;
 Nơi đâu mà chẳng có muôn hoa,
 Trên hoa có hăng hà đức Phật.
1020. Cảnh báu quý ngay trên quả đất,
 Đâu xa xôi nhân vật chớ ngờ;
 Nay rón tu sau được hưởng nhờ,
 Nên nhớ rõ lời cơ nói trước.

- Có trông tất có ngày ăn được,
Làm ân thì được phước khỏi nghi;
Rán tin theo lời đức từ bi,
Sẽ toại nguyện chớ nghi lầm lạc,
Đây thường được tai nghe đích xác,
Gạn hỏi nhiều đâu thật đâu hư;
1030. Phép nhiệm màu của đáng chơn như,
Cũng được thấy nhiều khi tận mắt.
Trong cảnh mộng và nơi cảnh thật,
Được bàn tay Đức Phật chỉ cho;
Giọt cam lồ dịu ngọt thơm tho,
Được Đức Phật rưới cho nhiều lượt;
Đồng tánh nước công năng khác nước,
Có sức làm tan được bịnh phạm;
Bao nhiêu điều tập nhiễm muốn ham,
Cũng nhờ Phật khéo làm dứt được.
1040. Đã cảm đức từ bao kiếp trước,
Nay còn thêm chông chất ân sâu;
Trải muôn đời không thể quên đâu,
Vẫn ghi nhớ lo âu đền trả.
Không vui muốn riêng mình đắc quả,
Luôn muốn cho khắp cả đạo thành;
Ngày năm châu thế giới tan tành,
Được chư Phật độ sanh độ tử.
Lao với khổ ngày kia đủ thứ,
Có muôn loài thú dữ hiện ra;
1050. Làm hiền lành như đức ôn hòa,
Sẽ có Phật Tiên ra cứu giúp.
Còn chi hãi kinh hơn đất sụp,
Không chỗ nào để núp cho an;
Cũng chẳng chi bằng cuộc núi tan,
Đá đâu cũng bay văng tới cả.

- Chẳng thể thôi còn thêm phát hỏa,
 Nhà ngói hay nhà lá cũng tiêu;
 Nếu không nhờ Phật độ ít nhiều,
 Giàu nghèo cũng tiêu theo mây khói.
1060. Vì lẽ đó nên đây mới gọi,
 Việc không ngờ đâu mỗi lời khuyên;
 Khuyên những câu của Phật điểm truyền,
 Chớ đâu có tự quyền la ó.
 Xin bá tánh thập phương xét rõ,
 Ở quê nhà lớn nhỏ suy rành,
 Nếu lời đây chính đáng rón hành,
 Cố tu nếu chẳng thành đây đọa.
 Lời đây nói đã lừa lọc cả,
 Không đụng đâu bừa bã tung ngang;
1070. Chớ lòng ngờ hãy rón lo toan,
 Đạo đức của trần gian khó sánh.
 Bỏ đường tà tìm về nẻo chánh,
 Cửa thế gian quyết lánh không cần,
 Lòng vẫn vui chịu khổ một thân,
 Để cho khắp vạn dân được phúc.
 Sống cảnh sống hòa bình phú túc,
 Người lạ quen đều biết thương nhau;
 Không một ai vui thú máu đào,
 Sự giặc giã lúc nào cũng tránh.
1080. Lợi cho mình hại người quyết lánh,
 Thói phạm phu tranh cạnh vẫn không;
 Chử từ bi đây ngập nơi lòng,
 Lấy mắt mẹ hiền trông nhân loại.
 Thương người quyết giúp ra khổ hải,
 Thân lóc lẩn thế mấy không nao;
 Dù xông pha giữa trận súng đao,
 Cũng chẳng quản miễn sao cứu thế.

- Lòng hy sinh cho đời khó kể.
Dù sao sao cũng để lòng thương;
1090. Sự quý riêng mây cũng vui nhường,
Dù con vợ cũng luôn bổ thí.
Miễn khắp chúng khỏi nơi sàu mị,
Riêng thân đâu màng nghĩ chi chi;
Khuyên quê nhà lớn nhỏ khá suy,
Đừng vội phụ từ bi hữu tánh.
Ngày lập hội sắp gần bên cạnh,
Rán giữ cho đức hạnh sâu dày;
Tất nhiên là gặp mặt Tổ Thầy,
Danh trò đáng tiếng Thầy cũng tốt.
1100. Nên ghi nhớ những lời Phật thốt.
Từ chơn tâm nói tội đến ngoài;
Chẳng nghe theo đến lúc nản tai,
Hối hận mấy cũng hoài công cán.
Nay hiểu được phải cần sức rán,
Đừng nại chi ngày tháng mau lâu;
Bị ép đè cũng rán cất đầu,
Chớ hèn yếu trước câu thắng bại.
Theo như lời Phật Ngài đã dạy,
Phải giàu lòng nhẫn nại kiên trì;
1110. Sẽ thắng qua tất cả khốn nguy,
Và làm mọi việc chi cũng được.
Khuyên đồng đạo xa gần trong nước,
Điều ấy nên cương quyết làm theo;
Lóng tâm trần đến lúc trong veo,
Bọn đời chẳng còn đeo một mảy.
Mắt với tai cả hai chánh đại;
Phân biệt rành sự thấy với nghe;
Mau đời dù muôn sắc lập loè,
Cũng không để ánh che được mắt.

1120. Đường cong, chúng quỷ không thể dắt,
 Cửa Phật môn son sắt một lòng;
 Việc ác gian tất cả đều không,
 Sự lương thiện rắc ròn một niệm.
 Phật Ngài bảo rằng tâm vọng nhiễm,
 Là nguyên nhân luân chuyển trong đời;
 Bị vọng tâm nên mới đổi đời,
 Sáu căn buộc máng nơi tà khúc.
 Sóng dậy khiến biên trong hóa đục,
 Tâm vọng làm tánh Phật lu mờ;
1130. Chúng sanh xưa nay lạc bến bờ,
 Do tâm vọng làm mờ chánh kiến.
 Từ tâm vọng mọi điều chuyển biến,
 Thánh hóa phàm nhận huyễn làm chơn;
 Mất hẳn lòng bác ái từ nhơn,
 Chỉ lo lấy riêng thân thỏa mãn,
 Việc chi cũng cứ làm mù quáng,
 Không biết đâu chánh đáng đâu tà;
 Việc mình làm để kẻ thiết tha,
 Lợi một kẻ hại ra muôn mạng.
1140. Trơ mắt ngó những người khổ nạn,
 Chẳng giúp còn cay đắng đủ điều;
 Có tước quyền lên mặt hãnh kiêu.
 Được phú quý lắm điều phách lối,
 Kẻ nghèo khó đầu bù tóc rối,
 Cơm không no áo gói chẳng lành;
 Nhà dột xem thấu tận trời xanh,
 Con vợ đói, đau lên đau xuống.
 Kẻ giàu có nhiều tiền lắm ruộng,
 Người quyền oai hầu hòng lớn to;
1150. Cũng nên lòng thương xót giúp cho.
 Chớ ngồi đó bo bo giữ của.

- Quyền một lúc còn giàu muôn thuở.
Không lâu dài chớ có hẹp hòi;
Mở mắt ra cho lớn mà coi,
Xe trước sụp xe sau phải tránh.
Rán mở lòng thương yêu bá tánh,
Bồ thí cho kẻ cảnh bần cùng;
Và gặp khi người bị lao lung,
Hãy ra sức đỡ nâng cứu vớt.
1160. Phật bảo rằng có tâm chia sót,
Vội lòng hay cứu vớt người ta;
Ấy là lòng của các Phật đà,
Kẻ được thế tất là thành Phật.
Tâm ấy nếu lòng không chứa chất,
Chẳng bao giờ khỏi cuộc luân hồi;
Cả chúng sanh nơi cõi trần đời,
Thiếu tâm ấy mới dòn dập nạn.
Giết hại nhau biết bao nhiêu đoạn,
Cũng là do cơ bản ấy ra;
1170. Vây khắp người trong cõi Ta bà,
Muốn hết khổ phải là chia sót.
Thương lẫn nhau tận tâm cứu vớt,
Thì khổ nạn, sẽ bớt được ngay;
Và lần hồi khắp cõi trần ai,
Không còn một nạn tai nào cả.
Trời thanh tịnh lòng người hòa nhã,
Khắp năm châu thông thả an vui;
Một chữ hòa mọi việc xong xuôi,
Đâu còn có nặc mùi bom đạn.
1180. Người không hòa riêng mình cũng rán,
Làm sao cho nên đặng sự hòa;
Một hạt mà khéo rầm gieo ra,
Tất sẽ được đầy đà muôn mẫu.

- Tuy khăn khó biết lo kết cấu,
 Việc sẽ nên chớ có nghi ngờ;
 Lời đây khuyên bá tánh chớ ngơ.
 Rán chịu khó xét cho nhiều bận.
 Phật dạy rằng nếu lòng thành khẩn,
 Có Phật ban cho sớm huệ khai;
1190. Việc khó gì cũng hiểu được ngay,
 Rán lễ bái đông tây nam bắc.
 Nếu chẳng tiện ở ngoài hình thức,
 Nhớ trong tâm không dứt khẩn cầu;
 Phật bên mình chẳng có xa đâu,
 Thành tâm ắt mau lâu cũng gặp.
 Gặp được rồi vàng thoi lót khắp,
 Cũng không sao đổi đáp cho bằng;
 Quý hết còn lời lẽ nói năng,
 Tâm chỉ có lấy tâm để hiểu,
1200. Khuyên hãy rán hành cho đúng điệu.
 Quả khi mùi đạo liễu bớ ai!
 Đây chẳng bao giờ dám nói sai,
 Xin chạm dạ chiều mai lo liệu.
 Quả cao thấp do công đa thiếu,
 Huệ chậm mau tại khiêu tịnh không;
 Chớ trách Thầy, Tổ ở bất công,
 Tịnh ít bữa sao không phát huệ.
 Một ngày tốt mà muôn ngày tệ,
 Mà muốn cho phát huệ làm sao;
1210. Phải bình tâm bất luận lúc nào,
 Mới có thể chiếu hào quang được.
 Hãy nghe kỹ lời đây nói trước,
 Một mảy đời còn buộc nơi thân:
 Thì khó mong đạo huệ mọc mầm,
 Cho nên phải trong tâm cho sạch,

- Phải cương quyết lọc lừa đủ cách,
Làm sao cho dứt hết vọng tâm;
Phát lộ ra hay sự ngấm ngấm,
Cũng đều dứt cho tâm thật tịnh.
1220. Phật ngày đêm dùng chơn ngọc đỉnh,
Soi khắp nơi tìm tánh con dân;
Kẻ thật lòng dứt nợ trần dương,
Thì sẽ có đủ phương ban bố.
Giúp cho khỏi nghiệp trần tai khổ,
Ban phép màu khỏi chỗ tai ba;
Dù cho muôn ngàn phép yêu ma,
Cũng không thể nào mà hại được.
Thật chơn tu thật người chưởng phước,
Tất Thần khâm qui phục hẳn nhiên;
1230. Chớ nghi ngờ làm trí đảo điên,
Lời đây nói do Tiên Phật nói,
Rán nghe kỹ lời đây kêu gọi,
Giờ phút này tiếng nói thiết tha;
Không phải vì đôi một người ta,
Mà vì cả vạn gia bá tánh.
Muốn ai cũng được qua khổ cảnh,
Nên đây dùng lời Thánh kêu vang;
Biết rằng nguy thì sớm lo toan,
Bằng cho sự tâm thường mặc ý.
1240. Ngày tận diệt trên đài Phật ký,
Đừng trách đây chẳng nghĩ đến ai;
Đây vì lòng thương khắp gái trai,
Mà từ trước đến nay chịu khổ.
Trong đất nước biết bao ái ố,
Nơi xứ người đủ chỗ gian lao;
Chịu lóc lẩn trăm sắc ngàn màu,
Thân còn kẻ làm sao hết được,

- Xác này khác nào như dòng nước,
 Chiều quanh co mấy khúc vẫn thường,
 1250. Miễn ruộng đồng nhân vật an khương,
 Thân xá kẻ nắng sương mưa gió.
 Tâm lòng này từ xưa đã có,
 Nào phải nay mới ngỏ ra đâu;
 Ước mong rằng sanh chúng năm châu,
 Được biết sớm kéo lâu buồn bực.
 Hãy xét kỹ chớ đừng ngờ vực,
 Lời của đây do đức Thế Tôn;
 Mỗi đêm thâm nói giọng ôn tồn,
 Dạy rõ việc đâu phạm đâu Thánh.
1260. Nước mắt rơi vì thương Phật tánh.
 Khác xa hơn tưởng định phạm phu;
 Thương mạng người chẳng phải thương xu,
 Tâm đức ấy lớn thu trời đất.
 Trước mắt đây đã xem sự thật,
 Gương từ bi với sức diệu huyền;
 Ôi! khó lường được phép Phật Tiên,
 Có đủ cách biến huyền sâu thẳm.
 Nếu tin đây lo tu châm bắm,
 Sẽ được từ bi chắm chẳng không;
1270. Lời đây khuyên chẳng phải tự lòng,
 Nên tin chắc rón xong đạo lý.
 Từ nay đến ngày hồi cựu vị;
 Phải dày công lập chí cứu dân,
 Chịu khó khăn qua cuộc bạo Tần,
 Rồi sẽ gặp Thánh nhân truyền hóa.
 Được một lời mở thông đạo cả,
 Cũng như đèn đem chóa hang sâu;
 Sự tối tăm muôn thuở xưa lâu,
 Cũng bừng sáng ngay mau tức khắc.

1280. Mâu nhiệm thay! Đạo khi được đắc,
Sáng tỏ không còn sức nào bì;
Rất lành thay! Đạo của từ bi,
Vì sanh chúng huyền phi đủ cách.
Chúng thống khổ được mau ly tách,
Nhờ Phật Ngài khéo vạch lối ra,
Nhược bằng không khó tránh yêu ma,
Và sẽ chẳng mong ra khỏi khổ.
Ở dương thế rán suy tốt chỗ,
Rồi lo tu chớ có chân chờ;
1290. Đời thường hay một chút hăng hờ,
Mà sau chịu thất cơ muôn lúc.
Khá bịn chặc xin đừng để sút,
Ngày gần đây có Đức Như Lai;
Xuống tại trần hóa đủ gái trai,
Cứu trần thế khỏi tai họa khổ.
Đừng bợ nợ rán bay về ổ,
Mẹ ấp yêu con đỏ ấm lành;
Nửa đường duyên dứt sợi tơ mảnh,
Ấy là kẻ tự mình thất cố.
1300. Rán mà nghe lời xưa dạy dỗ,
Hễ ở trần là khổ chớ quên;
Một phen này đạo quả chẳng nên,
Sau này chẳng còn tìm sao gặp.
Nên gắng chí tu hành cho gấp,
Ngày đôi thay trời đất không xa;
Hữu tâm tu hữu niệm Di Đà,
Sẽ ngòi được chín tòa Sen báu.
Hào quang tịnh cực kỳ diệu hảo,
Mây lành che khắp đạo nhơn thân;
1310. Được Phật Ngài cho thấy lắm lần,
Lòng cảm kích chưa từng có được.

Bợn tục trần trôi theo dòng nước,
 Minh ngọc trong sáng suốt mịn màng;

.....

Tâm khoái lạc nào bằng tâm ấy.
 Ở già trẻ quê nhà nghe đấy,
 Rán trau tĩa cho quấy chẳng còn;
 Màu không thua màu của sắt son,
 Được vậy chẳng hổ con nhà Phật,
 Lòng mong ước sẽ nên sự thật,

1320. Dù sự chi Đức Phật cũng cho;
 Chữ thành lòng có được chẳng lo,
 Đạo nên chẳng đều do nó cả.
 Hỡi lớn nhỏ Bắc Nam để dạ,
 Không cố tâm việc nhỏ cũng hư;
 Phải giữ lòng một chữ nhứt như,
 Thì vạn sự đều cư ý nguyện.

Vì ngại cuộc ba đào vận chuyển,
 Nơi quê nhà như kiến nước lên;
 Cảnh âu sầu ngập cả muôn đền,

1330. Vô số kẻ thế tình bối rối.
 Nên đây mới kêu lên vang vọi,
 Để người trong quê nội gắng thêm;
 Thức lòng rằng thế sự chưa êm,
 Đạo cần phải lo thêm mới được.
 Không để một phút nào suy nhược,
 Tỉnh mắt tai tỉnh được cõi lòng;
 Chẳng sự chi làm trí cuồng nông,
 Lúc nào cũng quán thông các việc.
 Lìa sanh tử ấy là sự thiệt,

1340. Còn luân hồi là việc dối ma;
 Cứ thế mà suy nghiệm rộng ra,
 Sẽ ra khỏi Ta bà khổ hải.

- Phật rằng các việc do nghiệp ái,
Kéo chúng sanh vào các lao lung;
Nghiệp ái không, không cảnh hãi hùng,
Rán tránh nó thì xong các việc.
Vừa chơn lý vừa là siêu việt,
Đáng kính thay lời Phật nói ra;
Nhớ để lòng hồi bố chư gia,
1350. Ngày kết cuộc thiết tha khỏi vương.
Đây chẳng dám một lời nói bướng,
Và đây không hề muốn nói khoe;
Lời Phật Ngài đây đã được nghe,
Chỉ truyền lại không hề dụ dỗ.
Đây đã trót thế câu cứu độ,
Dù sao sao chẳng bỏ như sanh;
Cứ khuyên hoài bất kể khắc canh,
Mặc dù xác đang nằm giường bệnh.
Miễn cho khắp người đều thức tỉnh,
1360. Chịu lóc lắn mấy cũng vẫn cười;
Lời hảo hòa vẻ mặt vui tươi,
Đến đâu cũng gieo lời đạo đức.
Tĩnh riêng mình mà người chưa thức,
Lòng từ bi chẳng chút nào vui;
Giữa mình cùng với khắp mọi người,
Đồng giác ngộ mới rời bỏ nguyện,
Có lắm đêm ngồi như kẻ nghiệm.
Nghĩ nhân sanh nhớ đến quê nhà;
Muốn làm sao giữa kẻ cùng ta,
1370. Đồng thờ một Thích Ca Phật giáo.
Gìn chơn lý ở ăn đúng đạo,
Không một ai lừa đảo một ai;
Biết giúp vừa sức lực tiền tài.
Chẳng ai nỗ nhiên xài ai cả.

- Trên cùng dưới dân quan nhứt dạ,
 Đồng hưng long đạo cả nhiệm mầu;
 Sự thù hiềm các việc đầu đầu,
 Đều dẹp gác gìn câu hòa hảo.
 Không ai muôn giờ trò gươm giáo,
1380. Lậy lời lành dạy bảo lẫn nhau;
 Thấy bần hàn lòng biết xót đau,
 Gặp kẻ nạn liền mau cứu vớt.
 Biết liên kết với lòng chia sót,
 Từ miếng ăn tấm mặc cho nhau;
 Thật đúng niềm cốt nhục đồng bào,
 Tự tay chẳng nỡ nào cắt ruột.
 Từ nay đến màn đời rớt cuộc,
 Mong trẻ già ở được như vậy;
 Thì tự nhiên hòa hảo liên dây,
1390. Tiếng lành được bủa đầy khắp chỗ.
 Chẳng ai dám đem lời hềm ó,
 Gương từ bi soi tỏ năm châu;
 Đây ngày đêm không ngớt khăn cầu,
 Cho sớm được thành câu nguyện ấy.
 Nơi hải ngoại mượn lời trong giấy,
 Gởi về nhà nhắc lại gần xa;
 Rán tu hành đừng có bê tha,
 Chậm một phút uổng qua một phút.
 Việc khi đến đến ngay một lúc,
1400. Khấp người đều hoảng hốt thần cơ;
 Mau lo toan chớ có chần chờ,
 Đợi đến việc u ơ sao kịp.
 Một ngày tu cứu an muôn kiếp,
 Có mấy khi gặp dịp này đâu;
 Khuyên trẻ già hãy rán lo âu,
 Đừng đợi lúc quan khâu mới hỏi.

- Phật Ngài đã chỉ rành manh mối,
Theo đó thì đường lối chẳng sai;
Ngài bảo rằng : úm gốc tốt cây,
1410. Lớn đức độ lớn ngôi quả vị.
Quả vị lớn để thâm chúng qui,
Một lời ra đường thể sấm vang;
Lũ côn đồ với thứ ngỗ ngang,
Thấy đều phải tim gan khủng khiếp.
Oai sư tử thú nào sánh kịp,
Nơi rừng xanh làm khiếp các loài;
Lấy lời đây rồi nghiệm thử coi,
Đức độ có lực oai bao lớn.
Nói sự thật nào đâu nói bỡn,
1420. Rán mà lo tinh tấn tu hiền;
Cho có oai có đức siêu nhiên,
Ngày kết cuộc Phật Tiên tọa vị.
Lòng mong ước giờ đây mới nghĩ,
Nỗi mừng vui biết lấy chi đo;
Đây đã cùng già trẻ hẹn hò,
Đồng giải thoát đồng qui bỉ ngạn.
Sự vui khổ sót chia từ đoạn,
Không hề riêng sung sướng một thân;
Gặp khó khăn đưa lại bao lần,
1430. Ý chí vẫn yêu dân như một.
Đây dầu chẳng một lời nào thốt.
Tưởng trẻ già rõ biết lòng đây;
Mong đợi ngày nước gió thuận xoay,
Cùng già trẻ đó đây hiệp mặt.
Ngày nào còn chia đôi Nam Bắc,
Ruột còn đau như cắt mấy khoanh;
Không hòa nhau thì dạ đâu đành,
Hòa nhau mới phỉ tình trông ngóng.

- Nơi hải ngoại đâu vì riêng sống,
 1440. Mà vì câu nhất thống đạo đời;
 Hỡi anh em lớn nhỏ khắp nơi.
 Xin rón hiểu rõ lời đây nói.
 Từ tâm nào đưa ra tiếng gọi,
 Đau dường bao mong mỗi dường bao,
 Chịu xét suy sẽ hiểu thế nào,
 Đừng ngờ mặt cho đau dạ đầy.
 Tu là chiếc thuyền qua khổ hải,
 Khá biết thân hiện tại thế nào;
 Quanh mình muôn ngàn sự khổ đau,
 1450. Đâu khác kẻ tù lao cầm cố.
 Càng ở lâu thân càng thêm khổ,
 Hãy mau mau tìm ngõ trốn ra;
 Có mẹ cha trông đợi nơi nhà,
 Cả bạn tác cũng là chờ ngóng.
 Nghe chuông lành tỉnh hồi giấc mộng,
 Trở thật nhiên chớ sống mơ màng;
 Chuyển với luân khắp cõi trần hoàn,
 Không ngừng dứt như làn mây khói.
 Tự xét hiểu không cần phải nói,
 1460. Nghe nói càng thêm rối trong lòng;
 Phật rằng lo đũa nhỏ bờ sông,
 Chỉ có một lo trần gấp bội.
 Đũa nhỏ té còn mong cứu nổi,
 Trần lâm rồi khó cởi cho ra;
 Tỉnh được thì rón tỉnh mới là,
 Trước sau cũng phải ra khỏi tục.
 Cõi tạm lại tạm luôn thể nhục,
 Còn chi đâu trì trệ nhây nhưa;
 Cuộc đáo đầu không sớm thì trưa,
 1470. Vạn sự chỉ còn chờ tiếng nổ.

- Thuyền sắp đắm còn lo ái ô,
Chẳng tìm phao để có thoát thân;
Thấy bá gia chẳng xét xa gần,
Khiến đây bắt thêm phần đau đớn.
Sao cứ mãi chơn hài chơn hớn,
Không chịu lo qui thống một nguồn;
Nếu hiệp nhau lại gỡ rối cuộn,
Cuộn rối mấy cũng sông lại được.
Nghe cho kỹ lời đây nói trước,
1480. Việc mình không lo được người lo;
Bị chia ba chia bốn nát kho,
Dự phòng trước kéo đò khỏi bến.
Làm đạo đức cho muôn người mến,
Nói pháp lành cảm đến mười phương;
Vì đạo màu vì cả quê hương,
Dem hết sức lo lường không chán.
Ruộng đồng chừng hết khi khô hạn,
Sức tưới tăng mới giảm mới ngưng;
Chớ ngã lòng trong lúc nửa chừng,
1490. Hoa gần trở khuyên đừng nhớm gốc.
Ba nghiệp của thân lo dứt nọc,
Muối ác chừa xong được đấng Tiên;
Phật dạy tu với nghĩa làm hiền,
Không dạy dữ chớ chuyên ý quấy.
Bị sáu trần ngày đêm xô đẩy,
Khiến phạm tâm thấy máy luôn luôn;
Mới phút rồi cái nọ vừa buông,
Kể lại bị vướng luôn cái khác.
Cứ theo điệu tay buông tay bắt,
1500. Muôn nợ duyên thắt chặt vào lòng;
Luân lạc hoài không kiếp nào xong,
Cảnh khổ nói mãi không hề hết.

- Vạn sự đời đi theo cái chết,
 Ai lại không được biết điều này;
 Sao không lo dứt các oan đây,
 Để cho kiếp khỏi gây ra nữa.
 Cõi trần tục đầy đây nước lửa,
 Đâu bì nơi cõi ở khác xa;
 Không ai đau cũng chẳng ai già,
 1510. Sự chết chóc hẳn là không có.
 Làm nhân đức để sanh qua đó,
 Hưởng dài lâu vô số vô biên;
 Bao nhiêu điều túc trái oan khiên,
 Được sạch cả không phiền rối nữa.
 Rán phen này tận tâm tu sửa,
 Ngày thành công là thuở vinh quang;
 Hiện tại đều phú quý hiển vang,
 Đâu sánh kịp ngày sang Phật quốc.
 Châu báu lót đầy trên mặt đất,
 1520. Không khổ lao bệnh tật nạn tai;
 Sạch hết lòng phân biệt gái trai,
 Người nào cũng lòng ngay dạ thẳng.
 Tất cả mối dục tình đều chẳng,
 Đáng mến thay thẳng cảnh Phật đài;
 Cõi này không các sự nòng cay,
 Đáng cho khách trần ai mong mãi.
 Vừa lâu dài vừa nhàn lạc cõi,
 Khác hơn phàm nay đổi mai thay;
 Khuyên quê nhà lớn nhỏ gái trai,
 1530. Lo tu niệm chờ ngày đến đó.
 Muốn thì được nào đâu phải khó,
 Rán làm sao cho có lòng thành;
 Và nhớ rằng muốn Thánh thì thanh,
 Bằng trước ấy là danh phàm tục.

- Một lòng chơn tâm trong lánh đục,
Mau lâu gì cũng được toại nguyên;
Đừng hai lòng nửa tục nửa Tiên.
Hãy kết một đường duyên với Phật,
Đây đã cạn lời khuyên chơn thật,
1540. Chẳng chịu nghe chớ trách họa ương;
Đây khuyên là do lệnh Phật đường,
Rằng lo kiếm hiền lương dẫn dắt.
Gặp thử thách nên trợ tai mắt,
N như núi to gió quật không nao;
Cứ bền tâm cho đến lúc nào,
Đạo quả được nắm vào trọn vẹn.
Sự thế chẳng hề lòng để bèn,
Việc Phật gia vun quên không ngưng;
Đến chừng nào hội được tinh thần,
1550. Ngày ấy mới vị phân cầm chắc.
Thần chưa hội quả công chưa đắc,
Rán mà nghe lời nhắc đó ư!
Hội được thần mới thấy chơn như,
Ở tại thế mà cư Phật quốc.
Hiểu được chưa lời khuyên cơ mật,
Khá tìm phăng được gút mới suôn;
Chưa gặp thì mới chớ nên buông,
Cầm giữ mãi đến cơn hết rối.
Đây muốn khắp người thông được lối,
1560. Càng sớm càng khỏi nỗi trầm luân;
Nhưng rất buồn nhiều kẻ vội ngưng,
Nguyện chưa đạt bỗng dưng bỏ dở.
Trách nọ kia buồn điều Tần Sở,
Rời bỏ qua tất cả thế nguyên;
Riêng đây đau, đau đến Phật Tiên,
Đêm không ngủ ngày quên cơm bữa.

- Đạo đã mở rộng thính các cửa.
 Tại sao không sắn sửa cho mau;
 Muốn cứu thân còn đợi lúc nào,
 1570. Giờ này rất hợp câu thiên lý.
 Ngàn muôn kiếp chỉ trong một tí,
 Giải quyết xong vạn sự đau thương;
 Đừng ngại ngàn huốt mắt chánh đường,
 Uông lăm bố quê hương già trẻ.
 Từ phương xa một lời nhàng nhẹ,
 Gởi về nhà gọi kẻ gần xa;
 Niềm thân yêu với sự hảo hòa,
 Rán chặt buộc cho ra mối đạo.
 Phật chẳng dụng ý mưu lừa đảo.
1580. Đừng hiểu sai lời bảo chơn sư;
 Đọc cho rành giảng kệ thi thư,
 Sẽ được biết thật hư ngành ngọn.
 Việc đời đã bi ly thốn mỏn,
 Còn chi đâu chẳng sớm tu chơn;
 Khi khắp cùng nổi cuộc băng sơn,
 Ngày ấy vái Phật Thần khó cứu.
 Rán lo mau có phù Linh thú,
 Cứu chơn tu và cứu thiện nhơn;
 Già trẻ nên cố gắng tinh thần,
1590. Để gặp được Phật thân hóa hiện.
 Ngày chung kết không còn xa viễn,
 Hăng hái lên chớ biếng lúc nào;
 Nơi xa ngàn cất tiếng kêu gào,
 Là cũng bởi thấy câu bách cận.
 Không trách cứ cũng không hờn giận,
 Lại cũng không nói bõn với ai.
 Rán tin vào để sửa chiều mai.
 Vòng nhật nguyệt khai bùng rõ mặt.

- Đạo khi đắc chỉ trong nhứt khắc,
1600. Nhưng công tu phải rắc gieo lâu;
Do nơi mình chớ chẳng do đâu,
Thành bại ở nơi câu quyết chẳng.
Quyết thì được chẳng thì không đặng,
Đạo hay đời cũng vẫn thế thôi;
Khá nghiệm suy cho kỹ người ôi!
Đừng đổ lỗi cho người nào cả.
Giống nào thì tự nhiên nấy quả,
Dây bí không thể trở trái bầu;
Việc tại mình mình phải lo âu,
1610. Ấy là kẻ biết câu cội rễ.
Có một hôm trong người bẽ nghề,
Năm trở trăn không thể ngủ yên;
Rồi bỗng nhiên Phật hiện đến liền,
Rằng con có biết nguyên nhân ấy.
Trong ngũ tạng một điều chuyển sái,
Toàn châu thân bại hoại không an;
Sự tu hành cũng giống một tràng,
Một trong sáu căn không thanh tịnh.
Thì cả thầy đều không an định,
1620. Tất nhiên là huệ tánh khó sanh;
Thế cho nên phải được trọn lành,
Quả mới chín và danh mới toại.
Sâu vô cùng nhiệm không ranh giới,
Càng nghiệm lâu càng thấy hay thay;
Cứ như vậy hành đạo chiều mai,
Chắc chắn được đủ đầy công quả.
Hồi lớn nhỏ rán nung chí cả,
Làm cho nên mới hả tấm lòng;
Tuy đó đây cách biển ngăn sông,
1630. Khi gió thuận thì không xa xác.

- Gần năm năm mặt không thấy mặt,
 Nhưng mà lòng buộc chặt với lòng;
 Sự thương yêu pha lẫn cay nồng,
 Chữ bạc bội vẫn không hề có.
 Sau trước chỉ một lòng gắn bó.
 Làm cho nhau đây đó một niềm;
 Không theo tuồng thay áo đổi xiêm,
 Xin đồng đạo chớ quên tình ấy.
 Dù sống thác gìn câu sơn hải,
1640. Tiền dễ làm nhơn ngãi khó mua;
 Rán chịu cho qua lúc chát chua,
 Rồi sẽ đến thời cơ hạnh phúc.
 Có lao khổ mới dày công đức,
 Không nhọc nhằn đâu được quả cao;
 Sự cam go của một người nào,
 Đây còn nhớ trời cao đâu bỏ.
 Khá sôt sắng ở người lớn nhỏ,
 Nên thương đây chớ bỏ đường tu;
 Nơi xứ ngoài đây vẫn công phu,
1650. Người trong nước khá âu sùng bái,
 Nếu đây chẳng vì câu thương hải,
 Đâu réo kêu trai gái làm gì!
 Và cũng không ở hải ngoại chi,
 Bỏ mẹ yếu quên đi phụng dưỡng.
 Muốn Phật giáo khắp nơi vang hưởn,
 Riêng thân này nào tưởng chi đâu;
 Vì muôn dân trên mặt địa cầu,
 Đành bỏ mẹ quạnh hiu trong nước.
 Cám thương mẹ rất là vô phước,
1660. Có một con không được cậy nhờ;
 Lúc lạnh nồng vắng trẻ quạt hơ,
 Khi ươn yếu ai lo thang thuốc.

- Tội bất hiếu của con khó chuộc,
Xin mẹ tha con được hưởng nhờ;
Thẳng như chưa sớm gặp thời cơ,
Mẹ con chắc là chưa thể gặp.
Cúi xin mẹ lòng từ rón láp,
Hiển thân con cho khắp người ta;
Nơi gương lành của Phật Thích-Ca,
1670. Thí tất cả dù là con cái.
Mẹ ơi trẻ nào đâu bạc ngãi,
Vì đạo mâu đành phải lánh đi;
Gần năm năm lòng luống ai bi,
Nơi hải ngoại chẳng chi vui cả.
Nhiều đêm nước mắt con xối xả,
Nhớ mẹ già nhớ cả xóm làng;
Càng nhớ càng hột lụy chứa chan,
Muốn về sớm hầu bên cạnh mẹ.
Và gần gũi đạo đồng già trẻ,
1680. Cho phi lòng cách rẽ mấy năm;
Nhưng mẹ ơi! Vì chữ thâm thâm,
Con chưa thể trở chơn sớm được.
Con vẫn biết mẹ già trong nước,
Quá nhớ con thành giấc chiêm bao;
Vì thương con mẹ đã phát đau,
Nước mắt mẹ đã trào mấy lượt.
Cúi xin mẹ rón dần cho được,
Khi nhớ con đến trước Phật đài;
Ngồi kiết dà rồi chấp hai tay,
1690. Mắt ngó thẳng vào ngay sống mũi.
Thở đều đều không ngừng không vội,
Định tâm thần dẹp mọi lo âu;
Niệm A Di Đà Phật một câu,
Niệm nhiều ít mau lâu tùy sức.

- Khi xong rồi cúi đầu lạy Phật,
 Cầu ơn trên xuống đức từ bi;
 Độ dân lành khỏi cuộc tai nguy,
 Cứu sanh chúng qua kỳ lọc lựa.
 Đâu đó sớm dứt ngòi binh lửa,
 1700. Cả Bắc Nam được trở hòa bình;
 Mẹ ơi! Vì còn cảnh điêu linh,
 Nên cần phải cầu xin Phật độ.
 Nếu tất cả người đều hồi ngộ.
 Dầu không cầu Phật độ cũng an;
 Nhưng buồn vì lắm kẻ tham gian,
 Thành ra mới họa tràn khắp chốn.
 Một lợi ích mà muôn hại tồn,
 Nhưng ít người để bụng xét xem;
 Biết bùn lầy là chỗ luốc lem,
 1710. Mà vẫn cứ đua chen đến mãi.
 Chữ tang điền với câu thương hải,
 Kẻ trí ngu xét lại thử nào;
 Há nữ lòng giết hại lẫn nhau,
 Rồi mình cũng chun vào quan quách,
 Kiếp sống tạm nên tìm đủ cách,
 Giúp đỡ nhau chớ sát hại nhau;
 Đạo làm người răn hiểu chút nào,
 Nên nghĩ đến đồng bào đồng loại.
 Không như Phật đầy lòng bác-ái,
 1720. Cũng bằng người rộng rãi ở ăn;
 Chớ tập theo những tánh khó khăn,
 Hãy tha thứ kẻ lầm biết hối.
 Đây xin khuyên trẻ già quê nội,
 Đoàn kết nhau mở lối sống còn;
 Càng rẽ chia càng dễ tiêu mòn,
 Gây thêm khổ chớ không ích lợi.

- Khi gặp phải thời cơ đưa tới,
Thiếu kết liên là mối hại to;
Một người dù có giỏi sức lo,
1730. Cũng không thể cất cho nổi gánh.
Chớ cậy tài cũng đừng ỷ mạnh,
Phải hợp hòa nhiều cánh mới nên;
Gạch một viên chẳng cất thành đèn,
Xin già trẻ chớ quên thông hợp.
Đạo vẫn thế đời càng ăn khớp,
Kể từ nay đến rốt sự đời;
Còn biết bao cuộc diện đối đời,
Không tính trước đến rồi khó tính.
Vui cùng hưởng khổ cùng nhau gánh,
1740. Bỏ tánh tình lánh nặng tìm không;
Thương nhau như cha đẻ một lòng,
Vậy mới gọi người trong Phật giáo.
Dù có gặp muôn ngàn trận bão,
Tình thương yêu hòa hảo không lay;
Nhờ kết liên qua cuộc nạn tai,
Không tương ái đâu tài thoát khổ.
Lời đây nhắc khá suy tột chỗ,
Đừng để như nước đổ lá môn;
Tiếng nói đây nói tận tâm hồn.
1750. Không phải chỉ nói trên chót lưỡi,
Thấy đạo đức nơi người rữ rượi;
Đem lời mâu để tưới cho xanh,
Phật từng khuyên dạy giữa đêm thanh.
Đây quyền biến kết thành từ loại,
Đâu phạm, Thánh đâu là phải trái;
Kể rõ ra từ cái thiệt hư;
Cho người nhà có dạ tưởng tư,
Xét nghiệm kỹ để tu cho chính.

- Phật dạy rằng : ‘hữu lai hữu thỉnh’,
 1760. Có tâm nguyện Phật đến chẳng không;
 Nơi quê nhà lớn nhỏ đạo đồng,
 Khuyên hãy rán thành lòng cung thỉnh.
 Ngày nào thấy hào quang tụ đỉnh,
 Ấy là ngày Phật đến chứng minh;
 Rất diệu màu tốt bực siêu linh,
 Không còn phép nào trên nữa được.
 Thân gầy ốm tướng đầu vô phước,
 Nào hay xưa đã được lắm duyên;
 Nên bên tai thường có lời truyền,
 1770. Mới biết sự diệu huyền hy hữu.
 Đồng đạo rán cùng đây thành tựu,
 Phải dầy công bình trụ tâm linh;
 Một lòng thành theo đúng kệ kinh,
 Thẳng phục các tâm tình sai siển.
 Chẳng để lạc vào nơi tà kiến,
 Sáu trần không, chớ quyến vào tâm;
 Lặng lẽ lòng như nước bình ngâm,
 Gương trong mây là tâm trong mây.
 Chẳng một vật nào không soi thấy,
 1780. Nhưng vẫn không vướng lấy vật nào;
 Việc thế gian dù một mảy hào,
 Cũng không bị điều nào trói buộc.
 Cùng Bồ Tát đồng hàng quyến thuộc,
 Sống trong trần luôn được tự do;
 Thường đỡ chân bằng sáu chiếc đò,
 Ta bà khổ vớt cho hết khổ.
 Ôi! Lòng thương chúng sanh vô số,
 Ai cũng thương chẳng có ghét ai;
 Giúp được thì sẵn dạ giúp ngay,
 1790. Không sợ khổ chẳng nài khó nhọc.

- Thương đời hơn thương người đồng tộc,
Lòng hy sinh đến phút cuối cùng;
Đối với người thật rất tận trung,
Xưa nay vẫn thử chung không đổi.
Tấm lòng này nếu ai hiểu nổi,
Cùng Phật Tiên một lối chung đi;
Ở trong hàng đại giác đại bi,
Lúc nào cũng để qui cõi Phật.
Làm hay nói chẳng sai sự thật,
1800. Từ việc chi cũng rất công minh;
Đáng nêu gương cho khắp chúng sinh,
Học theo đây để nên người tốt.
Rán mà nghe lời đây đã thốt,
Rồi biện phân xấu tốt ra sao;
Chẳng thù thù cũng chẳng pha màu,
Vì sự thật vì câu đạo nghĩa.
Muôn lớn nhỏ đạo tâm trau tria,
Không để cho miệng thế gièm pha;
Đúng đạo màu của Phật Thích Ca,
1810. Cứu sanh chúng gọi là kỳ chót,
Cuộc biến chuyển không ai thoát lọt,
Kẻ sống trong thời cuộc này đây;
Đều bị guồng vật chất cuốn quay,
Rồi quên mất đường ngay nẻo thẳng.
Lòng mến sự đời ngày thêm nặng,
Ý lo tu lặn vắng nơi tâm;
Vui một hồi khô não muôn năm,
Cứ chịu kiếp luân trầm mãi mãi,
Biết chừng nào người đồng tu cải,
1820. Cho cạn đi khổ hải này đây;
Không còn người nào bị họa tai,
Khắp trần thế sâu mây tan cả.

- Ai cũng được sống đời thông thả,
 Nam Bắc không một kẻ khốn nàn;
 Cảnh này chưa hiện đến thế gian,
 Người Phật tử chưa an tâm niệm.
 Học chữ tín cho lòng thâm nhiệm,
 Mới làm nên các chuyện cao xa;
 Chớ thù thù sơn phết ngoài da,
 1830. Miệng nói vậy làm ra thì khác.
 Một lần dối muôn lần lừa gạt!
 Nói quen mồm chụp bắt quen tay;
 Rán mà nghe cho kỹ bớ ai!
 Không tin tất không hay thành thật.
 Vì người quá nói năng sai thất,
 Nên giữa nhau đã mất lòng tin;
 Tin nếu không thì lắm bất bình,
 Luôn có sự bất lành xảy đến.
 Không tin nhau làm sao có mến,
 1840. Một phút ngờ đem đến muôn đau;
 Khấp trẻ già đã nghĩ thế nào?
 Mà chẳng chịu tin nhau như một.
 Có thể nói lòng tin là cột,
 Cột nếu không nhà cất sao nên;
 Xin quê nhà nam nữ chớ quên,
 Muốn hòa hảo phải nên chữ tín.
 Có rời rạt rạn làm liền dính,
 Kết thành bè để đến kia sông;
 Chỉ nhưt thời vỡ cuộc Tây Đông,
 1850. Khấp Nam Bắc trời long đất lở.
 Khá thương nhau khá lo giúp đỡ,
 Vui cùng chia có khổ cùng cam;
 Giữ một niềm thân hữu thiên lam.
 Phật dạy thế rạn làm như thế,

- Ngày lập hội danh vang bốn bể,
Đáng hiên hơn xứng kẻ nêu gương;
Mắt thấy hoa, mũi ngát mùi hương,
Đâu chẳng có kiết tường vân phủ.
Người rần thức chớ nên mê ngủ,
1860. Việc gần bên nào có xa chi;
Tuy mỗi chơn cũng rần bước đi,
Chớ chán ngán ngồi lỳ một chỗ.
Người chịu khổ thì ta cũng khổ,
Khổ ngày nay mai có sướng vui;
Vui lâu dài chịu khổ một hồi,
Sự hơn kém khác thôi muôn bực.
Xin già trẻ vui lòng chịu cực,
Ngày hoàn ca là lúc ăn chơi;
Chớ trách sao lâu lặc cơ Trời,
1870. Cuộc lọc lựa vô hồi khăn khó.
Hai quyền sổ cái đen cái đỏ,
Trừ cán nhau phước nhỏ tội to;
Việc kiếp này lẫn cả kiếp xưa,
Cân qua lại cho vừa đâu dễ.
Lúc nào cũng muốn nuôi dương thể,
Đâu muốn đem hủy phế cho tiêu;
Đến khi nào không thể chắt chiu,
Chùng áy mới đành tiêu một cuộc.
Kẻ leo lên còn người lại tuột,
1880. Đang còn hồi thi cuộc bớ ai;
Cứ lo tu đừng nệ vấn dài,
Sự khi tới tới ngay khỏi nói.
Đây sở dĩ dùng lời kêu gọi,
Là muốn cho mau tới đây ư!
Người xôn xao việc chẳng chân chờ,
Lòng trời vốn theo người khá nhớ!

- Người muốn phải trời đâu bỏ dỡ,
 Nhiều người thành tâm sẽ nên mau;
 Khắp xóm làng một niệm như nhau,
 1890. Tất là việc muốn sao được vậy.
 Phật bảo rằng máy huyền không thấy.
 Nhưng nào đâu phải cái không ngờ;
 Việc ngàn xưa hay việc hiện giờ,
 Không thể sót lọt qua một mảy.
 Mắt Thánh chẳng việc chi không thấy,
 Tai thần lời phải quấy đều nghe;
 Khuyên bá gia hãy nhớ kiêng dè,
 Làm chi cũng xét ra tội phước.
 Đừng để bị hùm tha ma rước,
 1900. Rán xứng người đứng trước muôn dân;
 Không được làm đến bậc Phật Thần,
 Cũng rán được làm dân thượng cổ.
 Làm con phải nhớ ơn tông tổ,
 Đừng quên câu báo bổ sanh thành;
 Nếu con hiền sẽ gặp cha lành,
 Chớ để hổ trước tình phụ tử.
 Hỡi đồng đạo trẻ già trong xứ,
 Nhớ lo xong hai chữ hiếu trung;
 Nghĩa cao đây nguyện đáp đến cùng,
 1910. Lòng son sắt thử chung như nhưt.
 Dầu sao cũng ôm gìn đạo đức,
 Sống thác luôn theo Phật đến cùng;
 Mặc cho đời ghen ty hành hung,
 Người Phật tử vẫn lòng kiên cố.
 Ngày nào chưa qua nơi Tịnh độ,
 Nguyện không rời khỏi ngõ Phật môn;
 Tiếng chuông lành cứ mãi giục nôn,
 Tỉnh thức khắp chúng dân thế giới.

- Đông đạo ơi từ đây sắp tới,
1920. Sẽ đổi thay nhiều lối gay go;
Chữ hòa bình ai cũng hô to,
Lòng tư kỷ làm cho biến cuộc.
Trò chơi khéo nhiều lời trau chuốt,
Đề dễ bề mưu cuộc trá gian;
Miệng nói hòa lòng chẳng muốn an,
Vì thế khắp địa hoàn còn khổ.
Chớ ngó thấy ôn yên vài chỗ,
Mà vội cho đâu đó thanh bình;
Đường đạo tâm bỏ lãng không gìn,
1930. Ngày chung cuộc linh đình sóng vỗ.
Phật Ngài có một đêm giông tố,
Hiện bên màn nói lộ ra rằng;
Con ơi! Nghe câu chuyện Đường Tăng.
Bị yêu quái chặn ngăn biết mấy.
Biết bao cuộc đất bằng sóng dậy,
Để làm cho biến cải chơn tâm;
Nhưng mà lòng Tam Tạng Đường tăng,
Trước sau vẫn một đàng đi tới.
Nếu chẳng được một lòng cứng cõi,
1940. Thì làm sao thắng nổi yêu ma;
Cảnh Tây phương Phật cũng khó qua,
Mong gì gặp Di Đà Phật Tổ.
Ăn miếng thịt sống ngàn năm thọ,
Lời yêu tình lớn nhỏ đồn vang;
Vì thế nên gặp lắm tai nạn,
Xưa đã thế nay càng hơn nữa.
Con hãy rán trông qua nước lửa,
Chớ cho thua hồi thủa Đường tăng;
Giữ thân đừng để bị yêu ăn,
1950. Quyết cho được ngôi toàn Bát Nhã.

- Con chịu khó đem lời truyền hóa,
 Nhắc nhở cho tất cả đều nghe;
 Để hiểu đời mong mẻo tợ the,
 Lo tu niệm cho ra người đạo.
 Ngày chung cuộc được ngồi sen báu,
 Xem Phật Tiên truyền giáo phép mầu;
 Rất gớm ghê khi cuộc đảo đầu,
 Khổ chi sánh mưa dầu nắng lửa.
 Việc đôi ba, còn năm bảy nữa.
1960. Con rán khuyên lớn nhỏ đừng quên;
 Không Phật Tiên khó thể độ nên,
 Sức người chỉ nằm trên quả đất.
 Tài cán mấy cũng là nhơn vật,
 Còn nằm trong bộ luật tuần hoàn;
 Vùng vẫy sao cho khỏi tử thân,
 Đâu như Phật kim thân bất hoại.
 Những tiến bộ ở trong tai hại,
 Càng dễ làm thế giới tan tành;
 Chế tử nhiều ít kẻ chế sanh,
1970. Xem đây cũng ngọn ngành được biết.
 Tự tay chúng tréo dây oan nghiệt,
 Thò đầu vào thất chết lấy thân.
 Trong khắc kỳ hết cựa ra tân,
 Con rán nhớ khuyên dân tỉnh thức.
 Lời của Phật nói ra vừa dứt,
 Hóa hào quang bay mất liền khi;
 Để lại mùi thơm ngát vân vi,
 Ta ngơ ngẩn dường như ngây ngủ.
 Lời của Phật muôn lần hấp thụ,
1980. Lòng biết ơn khó tỏ sao cùng;
 Quyết noi gương cho vẹn thử chung,
 Hầu đáp lại ơn trong muôn một.

- Nhiều lúc Phật bảo đời sắp rớt,
Giục lòng như lửa đốt muôn vùng;
Muôn tung bay lên tận chín tầng,
Kêu vang vội khắp dân đờc tỉnh.
Nơi hải ngoại không hề lơ linh,
Ngày như đêm mờ tính không ngưng;
Làm sao mau cứu đờc muôn dân,
1990. Khỏi thiên nạn khỏi luôn nhân nạn.
Ai cũng biết theo đờng chánh đờng,
Bỏ lợi riêng theo hẳn lợi chung;
Không một ai có dạ hành hung,
Đều ăn ở khoan dung đờc đờc.
Tai không nghe lời ai thô lỗ,
Mắt chẳng trông thấy chỗ bại tôi;
Người thương người như mẹ con cô,
Khắp Nam Bắc không người thù oán.
Kẻ thiếu ăn cho ăn bắt hạn,
2000. Người tả tôi giúp đờng ấm lành;
Dạy cho nhau thông sự học hành,
Chẳng hề có ai khinh ai cả.
Thương nhau tợ ruột rà một dạ,
Hiệp lực nhau hưng hóa nước nhà;
Nào ruộng đồng đờng xá mở ra,
Làm cho cả quốc gia phồn thịnh.
Ai cũng đờc ấm no lành mạnh.
Không ai còn sống cảnh nghèo nàn;
Ở quê nhà hãy khá lo toan,
2010. Cho mọi việc như đờng mới nói.
Dù mai một đờc đời thượng cõi,
Nay cũng không nhin đờc đờc ư;
Nên phải cần lo việc sanh cư,
Đúng bốn phận con người tại thế.

- Nếu người biết cùng nhau tương tế,
 Tất sẽ không tội lệ với nhau;
 Dù tạo tành cảnh vật thế nào,
 Cũng không khiến cho nhau phải khổ.
 Sống hiện tại nên khuyên tại chỗ,
2020. Không ngoài câu tế độ tử sanh;
 Xin trẻ già quê nội hiểu rành,
 Liệu lấy việc tu hành cho chính.
 Bát chánh đạo là đường nhập Thánh,
 Rán làm theo sẽ đặng siêu phàm;
 Việc hồng trần cũng chớ nên ham,
 Ấy là kẻ biết làm việc Phật.
 Đây nhiều lúc vừa thiu thiu giấc,
 Tai vừa nghe mấy bực đờn cầm;
 Tiếng thanh tao với điệu bông trầm,
2030. Pha lẫn pháp thậm thâm vi diệu.
 Có thơ rằng: “*nhàn nhàn liễu liễu,*
Đa vô ngần còn thiếu vô biên;
Huyền không còn có cái trên huyền,
Niết bàn đó và Tiên Phật đó”.
 Hỡi đồng đạo lắng tai nghe rõ,
 Bài thơ vừa nói đó ra sao;
 Trong tiếng đờn lời kệ pha vào,
 Mầu nhiệm kẻ làm sao cho hết.
 Rán mà tu chớ chờ đến chết;
2040. Nay không lo thì việc ô hô!
 Nằm trên gò nằm mãi đến khô,
 Chết như thế sao cho người sáng.
 Mắt khi thấy được vàng sao rạng,
 Cổ lóc cho ra đặng bờ sông;
 Thế mới là cá biết hóa long,
 Kẻ thiện chí há không xem đây.

- Khá bước tới chớ nên dừng lại,
Mức ăn thua đã thấy gần rồi;
Đây không buông đó chớ bỏ trôi,
2050. Hẹn nhau gặp tại nơi ước nguyện.
Mọi việc đã không ngừng biến chuyển,
Sự tu hiền cũng tiên cho mau;
Da trời xanh chẳng đổi thật màu;
Trái tim đỏ trước sau một sắc.
Cùng nhau rán tu cho quả đắc,
Đề đổi ra cảnh vật tốt lành;
Khiến cho nhiều thế giới chung quanh,
Được thông cảm niệm lành lui tới.
Cõi lành có cõi lành chơi với,
2060. Nước không ngăn nước nổi một dòng;
Chùng canh tân khắp cõi trần hồng,
Có Tiên Phật đại đồng lai tựu.
Người tất cả đều là bạn hữu,
Cảnh an vui không thiếu vật chi;
Sự khổ lao của kẻ tu trì,
Được đền đáp lại khi này đây.
Đâu phạm Thánh ngày kia sẽ thấy,
Thật cả hai thế giới khác nhau;
Một bên thì đầy sự khổ đau,
2070. Một bên rất dồi dào sung sướng.
Đâu đáng bỏ còn đâu đáng hưởng,
Không nói người cũng lượng được ư;
Rán tu đi sẽ rõ thực hư,
Chùng ấy việc đúng như lời nói.
Còn biết bao nhiêu lời Phật gọi,
Lần lượt đây sẽ nói ra thêm;
Đến khi nào biển lặng sóng êm,
Đây mới chịu bút nghiên tạm gác.

- Ngày nào chúng sanh chưa giải thoát,
 2080. Ngọn bút này chưa gác được đâu;
 Khấn Phật Ngài luôn chỉ lời mầu,
 Cho đây tỏ rành câu đạo pháp.
 Vách trắng ngà tựa ai bôi sáp,
 Đèn điện soi như nhấp sao giăng;
 Nằm vắt tay lên trán nghĩ rằng:
 Không vì đạo đâu nằm đây nhỉ?
 Một thân với một lòng đạo lý,
 Ngày chí đêm lo nghĩ sự đời;
 Tuy là nay ở chốn xa vời,
 2090. Vẫn đi lại khắp nơi truyền giáo.
 Cũng nhờ mượn lấy câu chánh đạo,
 An ủi khi thăm nảo xác thân;
 Chỗ bùn lầy lẩn lóc chẳng cần,
 Nơi nào cũng để chân đến cả.
 Miễn giúp được người đời sửa dạ,
 Xác phàm này còn xá chi đâu;
 Dù chết đi cũng chẳng lo âu,
 Huống là sự khổ lao lẩn lóc.
 Mắt chẳng nhắm thường đêm trần trọc,
 2100. Lòng cứ lo mãi cuộc bể dâu;
 Biết làm sao khắp chúng địa cầu,
 Đồng một ý theo câu Phật giáo.
 Để nhơn loại hết còn đẫm máu,
 Sống an thân thác đáo Phật đài;
 Cuộc đời ở một ngày mai,
 Không ai bị nạn tai thê thảm.
 Ý niệm đây Phật Ngài đã cảm,
 Nên có lời khuyên gián như vậy:
 Con ơi! Cây có vạ có ngay,
 2110. Thì người cũng có vậy có khác.

- Người nào cũng có tai có mắt,
Nhưng không ai một mặt giống nhau;
Nếu một gương như Phật đồng màu,
Thì thiên hạ khổ đau đâu có.
Đối với ai cũng không ghét bỏ,
Ấy là lòng của kẻ từ bi;
Nhưng muốn cho người hết mê si,
Trong nhứt khắc không khi nào được.
Từ muôn triệu ức qua kiếp trước,
2120. Vẫn có người tội phước chẳng đồng;
Không do câu thương phạt bất công,
Mà do nghiệp ở lòng sai khác.
Vì lẽ ấy có người giải thoát.
Còn người đang vương mã hồng trần;
Thấy khổ đời con động lòng nhân,
Lòng ấy với Phật Thần như một.
Nước mắt chảy thấy đời hãm nhót,
Ruột rà đau nghe cuộc nản tai;
Lòng từ bi thật đáng kính thay!
2130. Con nên rán giới mài thêm nữa.
Nếu muốn tắt được xong nhà lửa,
Cần phải lo nước chứa nhiều đầm;
Phải đủ đầy sức nhẫn nại tâm,
Đạo mới có thể làm rộng được.
Một cử động mà nên tội phước,
Đừng để cho sơ sót điều nào;
Ngọn gió trần khi nó thổi vào,
Biển tâm sóng ba đào nổi dậy.
Chớ khinh dễ sự nghe sự thấy,
2140. Khá gạn lừa cho kỹ kéo lằm;
Muốn về cho tới cảnh Lô Âm,
Con ơi! Rán trì tâm giới sát.

- Lời Phật tợ nắng nồng gió mát,
 Nỗi buồn đau đã gác hồi nào,
 Mỗi lần nghe tiếng Phật nói vào,
 Muôn việc cõi trần lao đã gọi.
 Ở lớn nhỏ ở trong quê nội,
 Rán cùng đây tiến tới Phật đài;
 Chưa toại nguyện chưa chịu dừng tay,
 2150. Xin già trẻ từ đây gắn bó.
 Đây chẳng chút quên tình lớn nhỏ,
 Lớn nhỏ xin chớ bỏ lòng đây;
 Dù xa nhau muôn vạn tháng ngày,
 Xin già trẻ chớ phai đừng lợt.
 Mượn giảng kệ để làm nguôi bớt,
 Những khi nào buồn bực nhớ thương;
 Tuy ở ngoài muôn dặm trùng dương,
 Lòng đây vẫn ở thường bên đó.
 Trong khí trời trong mưa trong gió,
 2160. Lòng đây luôn mượn nó gửi về;
 Từ thị thành cho đến thôn quê,
 Lòng đây vẫn cận kề không sót.
 Lòng muôn núi cũng chui qua lợt,
 Lòng ngàn sông vẫn vượt khỏi ngay;
 Cách bóng hình lòng khó cách thay!
 Lòng đây ước gái trai được biết,
 Chữ ưu ái của lòng siêu việt,
 Đã gieo sâu ở khắp quê hương;
 Dù trải qua muôn cuộc nắng sương,
 2170. Không phai lạt tình thương ấy được.
 Thệ với đời thệ cùng non nước,
 Tạo sao cho nên cuộc thanh bình;
 Để giữa đây cùng khắp nhân sinh,
 Cho thỏa mãi mảnh tình sâu sắc.

- Càng lao lý tay càng nắm chặt,
Bao khúc quanh cũng dắt cho qua,
Hiệp lại cho sức mạnh muôn tòa,
Đề đủ sức trừ ma chống quỷ.
Đói cũng đi dù đau chẳng nghĩ,
2180. Sức Huỳnh Côn lực sĩ còn thua;
Được như vậy ai dám hiệp đũa,
Đạt đến mức ăn thua rất chóng.
Đời càng ngày càng lần đến mỏng,
Đạo cũng lo cho chóng mới rồi;
Người bỏ trôi cơ tạo không trôi
Chớ biếng nhác không xuôi được việc.
Tu cho khỏi lâm cơ tận diệt,
Tu cho lòng rõ việc xưa nay,
Tu cho thông các việc cõi ngoài,
2190. Tu cho được phép tài như Phật.
Tu cho được mình vàng chói rực,
Tu cho thân ngồi được Tòa Sen;
Tu cho mình hết sự ố hoen,
Tu cho chúng được lên Phật cảnh.
Tu cho đến dân bang phồn thịnh,
Tu cho người khỏi cảnh đói nghèo;
Tu chùng nào dân hết nạn eo,
Tu cho đến hùm beo quì mọp.
Tu cho xác thân không gầy cốp,
2200. Tu cho hồn xác hợp Phật Tiên;
Tu cho toàn dân hóa ra hiền,
Tu cho giống Rồng Tiên lạc nghiệp.
Tu cho hết phạm phu tội kiếp,
Tu cho trần hòa hiệp cõi Tiên;
Tu chùng nào hết sự đảo điên,
Tu cho khắp xóm riêng hòa hảo.

- Tu cho đến khi nào đắc đạo,
 Tu cho thay thế tạo mới ung;
 Tu suốt đời không chút nào ngưng,
 2210. Tu cho khác hơn trần mới được.
 Tu cho đến khi đầy đủ phước,
 Tu cho người trong nước thương nhau;
 Tu cho mình tu khắp đồng bào,
 Tu cho đến khi nào dứt giặc.
 Tu cho Phật hiện thân đến đất,
 Tu cho thân nồng nặc hương thơm;
 Tu cho dân no đủ áo cơm,
 Tu đến lúc không còn ai khổ.
 Tu hoài mãi tu cho tốt chỗ.
2220. Tu chùng nào Phật Tổ khuyên thôi;
 Tu cho đời hết cuộc luân hồi,
 Tu cho khắp người ngồi sen báu.
 Tu cho ai cũng ngay cũng thảo,
 Tu cho nên chánh đạo mới tu;
 Tu không thua loài sáu hóa cù,
 Tu cho giải ngục tù trần thế.
 Tu cho đúng như lời kinh kệ,
 Tu không ai khinh dễ mới tu;
 Tu cho ra thật kẻ hiền nhu,
2230. Tu cho đến phục thù sáu giặc.
 Tu cả tai và luôn cả mắt;
 Miệng thì chơn lòng rất tinh minh;
 Tu như vậy siêu được hồn linh,
 Không lo sự khổ sanh khổ tử.
 Rán mà nghe cho rành các sự,
 Rồi lo bề Phật tử cho xong;
 Ở quê nhà lớn nhỏ đạo đồng,
 Xin chớ để cho lòng ngơ lãng.

- Cơ tạo hóa muôn cho được hãn.
2240. Thì rán lo choặng bình tâm;
Có Phật Đà ở trước đầu nằm,
Ngài sẽ chỉ huyền thâm cận kẻ.
Hành đạo nếu được cho đúng lẽ,
Thì được lời huyền kệ bên tai;
Khi được rồi bạc bảy chất đây,
Lòng cũng chẳng nhiễm say một mảy.
Của tạm giả có ngày biến hoại,
Sự nhiệm màu còn mãi bất di;
Tạo của tiền được có lắm khi,
2250. Lời huyền kệ dễ gì nghe được.
Xin đồng đạo trẻ già trong nước,
Rán lo toan cho phước đức nhiều;
Hầu được nghe lời Phật cao siêu,
Như trong tối được nêu ngọn đuốc.
Nay nhằm lúc Phật ra cho thuốc,
Rán trị cho hết được bệnh mê;
Lần này không vị cũ trở về,
Sau muôn kiếp khó bề giải khổ.
Việc biến đổi khắp nơi các chỗ,
2260. Không phải riêng một xó nào đâu;
Đừng quên cơ biến chuyển nhiệm màu,
Lay động khắp năm châu thế giới.
Người trông tới mà chưa thấy tới,
Khi tới nơi tay với không xong;
Kẻ phạm đâu bì sức hóa công,
Khả tính trước kéo không theo kịp,
Mấy nhiệm màu một khi đã nhíp,
Khó lấy ra cho kịp bố ai;
Lo tu hành trai giới chiều mai,
2270. Cầu nguyện đến động tai Phật Thánh.

- Riêng mình được cứu ra khỏi cảnh,
 Cũng cầu xin bá tánh khỏi nạn;
 Khi mưa dầm có được lọng tàn,
 Lúc nắng lửa được vừng mây phủ.
 Có lưới bấu ngăn loài ác thú,
 Được sen nung khi phủ nước lên;
 Trên biển sâu lại nổi ngọc đèn,
 Con hiền đức được yên thân thể,
 Phép Phật bủa khắp nơi trần thế.
2280. Vì chúng sanh đủ kể cứu an;
 Lòng từ bi hơn mẹ thế gian,
 Cứu sanh chúng không màng lao nhọc.
 Ngày này đến cuối ngày lựa lọc,
 Không nơi nào không Phật vãng lai;
 Ở quê nhà lớn nhỏ gái trai,
 Rán cho được Phật Ngài lai đáo,
 Chớ để thẹn con nhà Phật giáo,
 Phải để tên trên bảo liên đài;
 Vun bồi cho hoa nọ được khai,
2290. Quả vị được đến ngày viên mãn.
 Tiếng Thầy tốt danh trò cũng rạng,
 Công và ơn xong đặng cả hai;
 Muôn thanh nhàn bù lúc đắng cay,
 Con hiền thảo trời dày không bỏ.
 Rán chí tu ở người lớn nhỏ,
 Ngày vinh quang còn có bao xa;
 Chớ theo tuồng văn vật bê tha,
 Hội này để mất qua uổng lắm.
 Số đỏ rán được nhiều điểm chấm,
2300. Bìa đen lo bôi trắng mới nên;
 Không xử rồi khi sấm nổ rền,
 Thân ấy mất hồn thiêng cũng mất.

- Cuộc thưởng phạt lần này cùng cực,
Không lọt qua một vật nào đâu;
Công thì đầy ban thưởng báu châu,
Tội thì phạt nhiều câu thăm thiết.
Thành chánh quả hay là tiêu diệt,
Thời kỳ này thúc kết bớ dân;
Nếu không y lời lẽ đã phân;
2310. Thì Tiên Phật đâu cần phải nói.
Lấy sức mạnh tinh thần chống chỏi,
Rán vượt cho qua khỏi rừng mê;
Một lần này dứt sự ủ ê,
Muôn kiếp tới hưởng bề khoái lạc.
Phật có nói rằng câu giải thoát,
Bằng đức tin siêu việt phạm phu;
Mong ra ngoài như kẻ tử tù,
Được thế chẳng bao lâu đắc đạo.
Xin trong nước tín đồ Phật giáo,
2320. Lời nói kia khá bảo cho lòng;
Nay không rồi mai cũng rán xong,
Bằng chẳng vậy ủng công tu niệm,
Manh mới đạo dễ đâu tìm kiếm,
Của ít là của hiếm rán nghe;
Chớ khinh thường cũng chớ không dè,
Nắm cho chắc kéo mà than tiếc.
Mặc ai có luận bàn giả thiết,
Việc đáng phân cứ quyết nói ra;
Thề theo lời của đấng Phật đà,
2330. Nhắc nhở khắp gần xa được nhớ.
Thân xa xứ lời tuy bỏ ngõ,
Nhưng tình thương vẫn tỏ khúc nôi;
Khá nghe giùm bớ khách trần ôi!
Người còn khổ đây vui sao được.

- Không muốn ai chết trôi theo nước,
 Không muốn ai bị cuộc lửa thiêu;
 Không muốn ai bị nạn ó diều,
 Không muốn kẻ bị yêu tinh bắt.
 Vì lẽ ấy chuông lành thúc nhật,
 2340. Làm cho dân Nam Bắc tỉnh lòng;
 Tu cứu mình và cứu tổ tông,
 Cùng được dự Hoa Long đại hội.
 Rán cải hối cho tiêu hết tội,
 Để hồn linh siêu rỗi về Tây;
 Chớ lòng say sưa ở cõi này,
 Muôn vật tạm xác thân cũng tạm.
 Ủng công khách trần gian tham lạm,
 Ngày tắt hơi chỉ nắm tay không;
 Xét cho cùng thật quá cuồng ngông,
 2350. Như trẻ nhỏ ra công bắt bóng,
 Tỉnh cho sớm mới là biết sống,
 Chớ đua bơi theo cảnh hồng trần;
 Phải tu mau mới kịp đời gần,
 Khá bồi bổ chữ nhân chữ phước.
 Thì ngày kia mới vinh diệu được,
 Và nạn tai sẽ vượt khỏi qua;
 Niệm Di Đà tất có Di Đà,
 Ngài bao phủ bên nhà lương thiện.
 Việc không có đây đâu đặt chuyện,
 2360. Lời nói ra do tiếng Phật ban;
 Vì thấy gần biến đổi thế gian,
 Nên Phật khắp mười phang ứng ngữ.
 Muốn cho kẻ trần ai lánh dữ,
 Nghiệp tội không thì sự họa không;
 Ai cũng đều ưa uống nước trong,
 Thì Phật cũng ưa lòng nhơn đức.

- Cõi Niết Bàn thơm tho nồng nực,
Do tâm lành các Phật làm ra;
Kẻ hung sùng ăn ở xấu xa,
2370. Đâu có thể sang qua cảnh ấy.
Phật chỉ thương người ăn ở phải,
Không ban ân kẻ quấy bao giờ;
Khuyên trẻ già xét rõ kế cơ,
Tu cho chính đừng cho lạc đạo.
Nơi xa ngàn lệ lòng không ráo,
Vì thương nhau mới bảo cạn lời;
Rán nghe rồi hành đạo đến nơi,
Để chung cuộc cùng ngồi một chỗ.
Lòng dẫn lòng dù cho mấy khổ,
2380. Cũng vẫn vui gắng gỏi tu hành;
Mình thành làm cho khắp người thành,
Đạo như thế đâu sanh thù oán.
Và đâu khiến cho ai buồn chán,
Dưới cùng trên đồng đặng nhứt tâm;
Thật hành câu vi diệu thậm thâm,
Phật giáo đâu muôn năm Phật giáo.
Chữ nhứt thiết vi huyền vi đạo,
Câu vạn ban tất ảo tất minh;
Đốt sáng lên đượ ngọn chơn linh,
2390. Là phần việc của mình khá liệu.
Đường về Phật trong người có khiếu,
Rán mà soi cho liễu bớ ai;
Cuộc xoay vần thật rất mau thay,
Xin ai chớ đợi ngày xuống lỗ,
Phật có, tất có ngày Phật độ,
Lo làm sao cho có Phật về;
Đừng ngày nào đạo hạnh trễ bê,
Phải hăng hái không hề biết mỏi.

- Vậy mới được gặp người thượng cỏi,
 2400. Ngày hội đồng được gọi ngay tên;
 Xin bá gia bá tánh đừng quên,
 Người nào được gọi tên là Thánh.
 Há không mau trau tĩa đạo hạnh,
 Để được nên quả Thánh như người;
 Cuộc thi này nếu để rớt rồi,
 Hồn xác bị tiêu thôi hết kê.
 Rán nghe đây nhắc lời huyền kệ,
 Và từ nay còn kể thêm nhiều;
 Kể hết lời của Phật rẻo kêu,
2410. Cho bá tánh rõ điều huyền bí.
 Có một hôm vừa vào phòng nghỉ,
 Liền thoảng nghe gió nhẹ phất qua;
 Tức khắc nguyên dung đức Phật-Đà,
 Hiện trước mặt như là bức tượng.
 Rằng con ơi! Cùng Thầy chung hưởng,
 Câu huyền sâu vô lượng vô biên;
 Lễ đạo màu có thật có quyền,
 Do sanh chúng tùy duyên hóa độ.
 Sở dĩ Phật lắm lời dạy dỗ,
2420. Mở đường mây cho trẻ qua truông;
 Cuộc thế gian nay quá rối cuồn,
 Không lời Phật khó phương giải cứu.
 Phép của Phật không tân không cựu,
 Nhưng tùy thời có hữu có vô;
 Dạy chúng sanh niệm chữ Nam Mô,
 Ấy là muôn hiệp cơ giáo độ,
 Duyên mỏng khó tự thân thoát khổ,
 Nhờ Di Đà cứu độ cho mau;
 Phép tu này thích hợp dường bao,
2430. Không tu biết nói sao cho được.

- Vừa niệm Phật mà vừa làm phước,
Khác nào như xuôi nước thuận buồm;
Sự thành công sẽ chỉ một hôm,
Liên trì sẽ hoa thơm nảy nở.
Con ơi! Lời Phật khuyên răn nhớ,
Nhắc cho người chưa rõ thật hư;
Đề nhớ ra hoặc biết lòng từ,
Lòng Phật chẳng giống như thế tục.
Đâu là trong và đâu là đục,
2440. Nẻo thiên đường địa ngục biết rành;
Vạch đường chơn đến tận mây xanh,
Không như chúng sanh quanh trần thế,
Con khá lọc lấy lời Phật kệ,
Lập thành câu chỉ vẽ cho dân;
Ngày giờ này chẳng chịu lập thân,
Sau muôn kiếp khó mong hưng phận.
Tu có được Phật gần chỉ dẫn,
Mà chẳng tu là muốn ra ma;
Đừng cho rằng không có Phật ra,
2450. Phật đã hiện đâu mà chẳng có!
Các tật xấu hoàn toàn dứt bỏ,
Lòng sạch trong không có bợn nhơ;
Thì chỉ trong giây khắc phút giờ,
Sẽ được thấy mặt cơ của Phật,
Nêu cho đây nói là sự thật,
Gắng làm theo được chắc không sai;
Chớ ngồi lý trông tháng trông ngày,
Trông mà chẳng giỏi mài đạo lý.
Việc khi đến làm mỗi ma quỷ,
2460. Công đức chi để phí ước ao;
Lòng ước mong với trí giồi trau,
Phải cho được bằng nhau mới toại.

- Muốn bố thí không ra của cải,
 Thì phước đâu đem lại cho mình;
 Sãi muốn nên mà chẳng tụng kinh,
 Tất chẳng phải là danh ông sãi.
 Muốn thành đạo phải trì luật giải,
 Chịu khó khăn cả thấy mọi điều;
 Các vọng tâm cần phải trừ tiêu,
2470. Lòng luôn được một màu thanh tịnh.
 Chữ nhân thiện vang trong bá tánh,
 Vẻ hiền hòa cảm đến thập phương;
 Đạo diệu màu luôn được treo gương,
 Người tu Phật phải thường như thế.
 Đọc từ hàng các bài kinh kệ,
 Lấy đó đo tâm thể của mình;
 Ngày giờ nào cũng chặt lòng tin,
 Không thành đạo ta đền muôn kiếp.
 Có một hôm Phật Ngài dạy tiếp,
2480. Rằng con ơi! Chúng nghiệp sâu dày;
 Nếu lãng quên giới luật một ngày,
 Cũng đủ khiến dễ quay đường tội.
 Vì lẽ ấy bất kỳ sớm tối,
 Luôn ôm gìn luật giới chớ quên;
 Khi lục thông chùng được đạt nên,
 Ngày ấy mới gọi rằng là vững.
 Mâu nhiệm thay Phật Ngài giáo huấn,
 Không lời nào chẳng đúng lý chơn;
 Khắp trẻ già lớn nhỏ xa gần,
2490. Nếu muốn được thành chơn Thánh quả.
 Lòng rán như sen kia một đóa,
 Trong bấy lầy chẳng có tanh hôi;
 Tất ngày gần đây được cao ngời.
 Cùng chư Phật đồng ngồi sen báu.

Chớ quên câu " hòa hảo liên dây";
Vì thương nhau mới viết quyển này,
Để đồng đạo gái trai nhớ lại.
Đây mặc dầu nương thân hải ngoại,
2500. Tâm hồn luôn ở tại quê nhà;
Xin trẻ già đừng tưởng cách xa,
Mà nên tưởng như là bên cạnh.
Khi máy tạo chuyển xoay thuận cảnh,
Đây sẽ cùng bá tánh gặp nhau;
Bấy nhiêu lời khuyên nhắc trước sau,
2506. Xin ngừng bút chúc nhau an mạnh.

Ngày 14-11-1959

Ghi Chú:

- (1) 'hồi quá'(từ Hán Việt): hồi lỗi.
- (2) 'dức'(từ xưa): than vãn (tâm sự).